

การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สารนิพนธ์
ของ
กมลวรรณ โดมศรีฟ้า

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2551

การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

สารนิพนธ์
ของ
กมลวรรณ โดมศรีฟ้า

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2551
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

บทคัดย่อ
ของ
กมลวรรณ โดมศรีฟ้า

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ
พฤษภาคม 2551

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า (2551), การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนา
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.

สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :

รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก (หลักสูตรภาษาอังกฤษ)
จำนวน 20 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ฤๅละ 2 ชั่วโมง
รวม 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้
กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสาร แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ ที่ แบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent samples) และ
วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป SPSS

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูด
เพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแบบ
ประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

A STUDY OF USING ORAL COMMUNICATIVE ACTIVITIES TO ENHANCE ENGLISH
SPEAKING ABILITY OF MATTAYOMSUKSA ONE STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

KAMONWAN DOMESRIFA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

May 2008

Kamonwan Domesrifa. (2008). A Study of Using Oral Communicative Activities to Enhance English Speaking Ability of Mattayomsuksa 1 Students'. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof. Chaleosri Pibulchol.

The purpose of this study was to enhance communicative English speaking ability of Mattayomsuksa 1 students by using oral communicative activities. The subjects were 20 Mattayomsuksa 1 students (English Program) at Lertlah Kanchanapisek Road School. The experiment was carried out for 16 hours in the second semester of the 2007 academic year. The instruments used in this study were six lesson plans on oral communicative activities, pre-post tests of communicative English speaking, the students' self-assessment form and observation form. The data were statistically analyzed by mean scores, percentage, standard deviation and t-test for dependent samples.

Findings of this study indicated that after using oral communicative activities there was a significant increase in the students' communicative English speaking ability at .01 level. This result is supported by the analysis from the students' self-assessment form and observation form.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถ
ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของ กมลวรรณ โดมศรีฟ้า ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ ดร. อรพรรณ วีระวงศ์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2551

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า อีกทั้งกรุณาเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำ แนวทาง หลักการ ทฤษฎี และข้อเสนอแนะในการวิจัยอย่างละเอียดทุกขั้นตอน ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอื้ออาทรตลอดมา เป็นแรงบันดาลใจทำให้ผู้วิจัยมีความมานะจนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.แสงจันทร์ เหมเชื้อ, อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์โดยท่านเป็นคณะกรรมการสอบเค้าโครงและคณะกรรมการสอบปากเปล่า

กราบขอบพระคุณอาจารย์ และคณาจารย์ภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่าน ที่อบรมดูแลประสิทธิ์ประสาทความรู้วิทยาการต่าง ๆ และให้คำแนะนำปรึกษาด้วยความรักความเมตตา ตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอบพระคุณผู้อำนวยการและคุณครูโรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก เขต บางบอน จังหวัด กรุงเทพมหานคร ที่กรุณาช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาในการดำเนินการทดลองเป็นอย่างดี และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอบพระคุณ Mr. Dave Goertzen และ Miss Timasiri Kantangkul เป็นผู้ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และยังให้คำปรึกษาด้านภาษาอังกฤษสำหรับการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือ คำแนะนำ เป็นกำลังใจตลอดจนการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จนทำให้สารนิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่พึงจะเกิดจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็น กตัญญูแด่แม่บิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ช่วยให้การวิจัยครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ

กมลวรรณ โดมศรีฟ้า

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
ระยะเวลาในการทดลอง	5
เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบความคิดในงานวิจัย.....	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	7
ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	7
องค์ประกอบของการพูด.....	8
ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	9
การประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร	12
เอกสารเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร	17
แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร	17
หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	19
แนวทางการปฏิบัติกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร	21
รูปแบบของการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	28
งานวิจัยในประเทศ.....	28
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	29

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	30
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	30
ระยะเวลาในการทดลอง.....	30
การดำเนินการวิจัย.....	30
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	34
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	38
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	40
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	48
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	48
วิธีดำเนินการวิจัย.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	49
การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
สรุปผลการวิจัย	50
การอภิปรายผล.....	50
ปัญหาที่พบในการวิจัย	54
ข้อเสนอแนะ.....	54
บรรณานุกรม.....	56
ภาคผนวก.....	61
ภาคผนวก ก	62
ภาคผนวก ข	77
ภาคผนวก ค	89
ภาคผนวก ง.....	92
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	94

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง.....	41
2 ผลการสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนระหว่างการเรียน โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	42
3 ผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	44
4 ลำดับปัญหาที่นักเรียนคิดว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษของตนเองก่อนและหลังการทดลอง.....	45
5 แสดงผลการทดสอบคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง.....	92

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 1 กราฟเส้นเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
จำนวน 6 ระยะ..... 43

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาของงานวิจัย

ในยุคปัจจุบันนี้ข้อมูลข่าวสาร วิทยาการใหม่ ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา สังคมโลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การติดต่อสื่อสารทำได้สะดวกมากกว่าสมัยก่อน มีการเดินทางของข้อมูลที่รวดเร็วฉับไว ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารของมนุษย์มาเป็นระยะเวลาานาน ผู้ที่รู้ภาษาและใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดีจะได้เปรียบในการสื่อสาร หากมีความรู้ในหลายภาษาก็จะทำให้ได้เปรียบในการติดต่อสื่อสารมากยิ่งขึ้น ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่มีผู้ใช้มากมายนานทั่วโลก ประเทศไทยเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีความสำคัญของภาษาอังกฤษและนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารกับประชาคมโลก เพื่อรับรู้และแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารสำคัญในระดับประเทศ ดังจะเห็นได้จากสื่อรอบตัวเราในทุกวันนี้มักจะมีข้อมูลที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น ป้ายโฆษณา, ภาพยนตร์, หนังสือ, สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ, อินเทอร์เน็ต เป็นต้น อีกทั้งในทุกวันนี้มีการติดต่อการค้าหรือซื้อขายผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ดังนั้นผู้ที่มีความรู้ในภาษาอังกฤษและใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจึงจะได้เปรียบในด้านการสื่อสาร

การเรียนรู้ทักษะทางด้านภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษนั้นแตกต่างจากการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เนื่องจากผู้เรียนจะต้องนำภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษา ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูดซึ่งนักเรียนไทยจำนวนไม่น้อยเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็กแต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนในระดับสูง ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว จึงจัดให้มีหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตั้งแต่ในระดับชั้นประถมศึกษา เพื่อมุ่งให้เยาวชนนำความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษไปพัฒนาตนเองแสวงหาความรู้ และประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ : 2545)

เออร์และบราวน์ (Ur 1996; Brown 1994) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบผลสำเร็จในการพูดภาษาที่สองนั้นมีหลายประการ เช่น มีความกังวลว่าจะพูดผิด, กลัวเสียหน้า, ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรหรือพูดอย่างไร และมักจะใช้ภาษาแม่ (Mother language) แทนที่จะใช้ภาษาเป้าหมาย (Target language) ในขณะที่ฝึกพูดในชั้นเรียน และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่า นักเรียนไทยมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังเช่น รำไพ โพรจีต (2547: 2) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดติสหงสาราม และพบว่าปัญหาสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่เกิดจากปัญหาจากตัวผู้เรียน เช่นอายุ, ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ, กลัวพูดผิด, ปัญหาที่เกิดจาก

สิ่งแวดล้อมในการเรียน เช่นนักเรียนมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อย, และปัญหาจากการเรียนการสอนในห้องเรียน เช่น ครูผู้สอนขาดเทคนิคและวิธีการในการเลือกและจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัยของ ซูลีพร เพียรช่าง (2544 : 3-4) ซึ่งศึกษาผลการฝึกอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ในระดับประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้นมีปัญหาด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยทำการสำรวจปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนจากแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษาของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายจากข้อสอบ YLE (Young Learners English) และในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากข้อสอบ KET (Key English Test) ของ University of Cambridge Local Examination Syndicate (UCLES) โดยผลคะแนนสอบทักษะพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์แบบควรปรับปรุงให้ดีขึ้น ซึ่งอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ และจากการสุ่มถามนักเรียนที่เข้าสอบและครูที่เป็นกรรมการการคุมสอบ พบว่า การสอบทักษะการพูดที่ให้นักเรียนสื่อสารกับคู่สนทนาโดยกำหนดสถานการณ์ให้ให้นักเรียนไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากปัญหาที่พบหากต้องการให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการให้กำลังใจนักเรียนฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สร้างความมั่นใจและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและเป็นที่น่าสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษจากการปฏิบัติกิจกรรม ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำและนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริงในสภาพภาคหน้าและมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นนอกเหนือจากการฝึกพูดสื่อสารกันระหว่างทำการสอน

เอลลิสและจอห์นสัน (Ellis;Johnson.1944: 39) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมความพร้อมกับการพูดในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งนี้กิจกรรมที่เป็นขั้นเป็นตอนจะสามารถทำให้ฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น นอกจากนี้จากงานวิจัยของ สุกัญญา ศิลประสาท (2544: 66-67) เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่ากิจกรรมบทบาทสมมติมีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองและมั่นใจในการพูด ช่วยผ่อนคลายไม่ให้นักเรียนตึงเครียด เกิดการเรียนรู้ในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีความสุขและทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543: บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ ระดับ .01 ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ทักษะการพูดของนักเรียนดีขึ้น

โรงเรียนเลิศหล้า ถนนกาญจนาภิเษก (หลักสูตรภาษาอังกฤษ) เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรภาษาอังกฤษ (English Program) โดยโรงเรียนได้จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้เป็นประโยชน์ในการแสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยซึ่งทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบปัญหาและอุปสรรคว่านักเรียนบางส่วนประสบกับปัญหาในการพูดสื่อความและการเรียบเรียงประโยค อีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนจำนวนหนึ่งไม่บรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตามที่หลักสูตรกำหนด จากความเห็นของผู้วิจัยพบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนนั้นคือ ครูผู้สอนยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกการพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับเวลาในการเรียนซึ่งมีจำกัด ส่วนตัวผู้เรียนเองก็ขาดความเชื่อมั่นในตนเองและไม่กล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษ

จากปัญหาที่เกิดขึ้นและผลจากงานวิจัยรวมทั้งการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญที่แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหการพูดภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมาใช้แก้ปัญหที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบ โดยการนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาทดลองกับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษโรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านทักษะทางการพูดเพื่อการสื่อสารให้กับนักเรียนต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก

ความสำคัญของงานวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ สามารถนำมาเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ โรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก เขตบางบอน จังหวัด กรุงเทพมหานคร ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 40 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนเลิศหล้า ถนนกาญจนาภิเษก หลักสูตรภาษาอังกฤษ เขตบางบอน จังหวัด กรุงเทพมหานคร 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม จากวิธีการจับฉลาก

3. ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ คือ การใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
2. ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 16 คาบเรียน

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

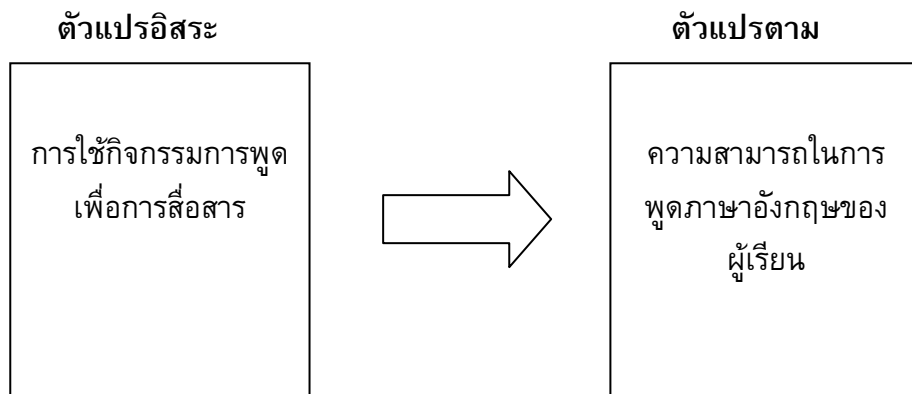
เนื้อหาที่ใช้กำหนดตามสาระการเรียนรู้มาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2544 (ช่วงชั้นที่ 3) ตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้คือ การถามทางและการบอกทิศทาง (Asking and giving directions), การวางแผนการท่องเที่ยว (Travel plan), การบรรยายลักษณะบุคคล/สิ่งของ (Describing people/things) และ การสั่งอาหาร (Ordering food)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยผู้เรียนสนทนาในชั้นเรียนแบบเป็นกลุ่ม หรือจับคู่เพื่อส่งสารและรับสาร ร่วมกันโดยการบรรยาย สัมภาษณ์หรือบอกเล่า ผ่านทางกิจกรรมและสถานการณ์การพูดที่กำหนดให้

2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษโต้ตอบกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยวัดจากแบบทดสอบและเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

กรอบความคิดในงานวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสาร ภายหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สำหรับการศึกษานี้เป็นการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทางในการวิจัยจากเอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.2 องค์ประกอบของการพูด
 - 1.3 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.4 การประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 1.4.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด
 - 1.4.2 เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูด
2. เอกสารเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 แนวทางการปฏิบัติกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.1 ขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.2 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.4 รูปแบบของการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 3.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

การเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดออกมาเป็นคำพูดเพื่อให้ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องแสดงออกอย่างถูกต้องให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ มีความคล่องแคล่วในการพูดและการเลือกใช้คำพูดพูดได้อย่างถูกต้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 167) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูด ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

ชัยยา เปรมภักดิ์ (2543 : 18) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดข่าวสารโดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงหรือกิริยาอาการ โดยผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ รวมถึงวัฒนธรรม ผู้พูดจะต้องใช้วิธีการพูดที่ทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพ

แวลเลท (Valette. 1967 : 80) ซิทโซปูลู (Tsitsopoulou. 1992 : 56) และวิดโดสัน (Widdowson. 1981 : 59-60) มีความเห็นและให้ความหมายของการพูดไปในแนวทางเดียวกันว่า การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง แต่เป็นการทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่พูด และในการพูดสื่อสารที่ดี พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดที่สอดคล้องเหมาะสม มีความสำคัญเท่ากันกับความรู้ในเรื่องภาษา

อวยชัย ผกามาศ (2542 : 1-2) กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดคือการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกันเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายหรือกระบวนการสำคัญคือเพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูด (Non-Verbal Language) คือสีหน้าท่าทางประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาสและมีมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคม

1.2 องค์ประกอบของการพูด

องค์ประกอบตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน หมายถึงส่วนที่มาประกอบกันเข้าเป็นความสมบูรณ์ครบถ้วน ดังนั้นการพูดก็ต้องมีองค์ประกอบของการพูดเช่นกันจึงสามารถสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์

กฤษสิทธิ์ ไวทยะวณิช (2545 : 2) และ รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540 : 10-11) มีความคิดที่สอดคล้องกันเกี่ยวกับส่วนสำคัญขององค์ประกอบของการพูดว่าการพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face to Face Communication) ระหว่างบุคคล การพูดจะประสบผลสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) คือผู้ที่สื่อสารโดยการแสดงออกและถ่ายทอดถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาในการพูด รวมถึงท่าทางและน้ำเสียงตลอดจนอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบ โดยถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจโดยง่าย ชัดเจน และรวดเร็วเพื่อให้การพูดบรรลุวัตถุประสงค์

2. เนื้อหา (Speech) คือเนื้อเรื่องซึ่งอาจหมายถึงความรู้ ความต้องการหรืออารมณ์ที่ผู้พูดต้องการแสดงออกหรือสื่อออกมา เนื้อหาสาระนั้นนั้นอาจจะเป็นการแจ้งให้ทราบ การเล่าให้ฟัง การถามให้ตอบ การสั่งให้ทำหรือการแนะนำให้คิด ผู้พูดควรพูดเรื่องที่ตนเองถนัด และมีความรู้ในดำนั้น มีการเตรียมลำดับและดำเนินเรื่องให้เป็นไปอย่างถูกต้อง

3. ผู้ฟัง (Audience) คือผู้รับเนื้อหาสาระจากผู้พูด ผู้ฟังจะรับรู้เรื่องราวของผู้พูดได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสนใจ ระดับความรู้ ความสามารถในการเข้าใจภาษา อายุหรือเพศ เป็นต้น ผู้ฟังอาจมีคนเดียวหรืออาจเป็นกลุ่มก็ได้ ผู้พูดจะสื่อความหมายให้ตรงเป้าหมายดียิ่งขึ้นหากผู้พูดรู้จักที่จะวิเคราะห์ถึงผู้ฟัง

รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540 : 10-11) และ พรสวรรค์ สีป้อ (2550 : 163-166) ได้เพิ่มเติมองค์ประกอบของการพูดที่สอดคล้องกัน ดังนี้

1. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่ช่วยในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระของผู้พูดไปให้ผู้ฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ ในการสื่อสารผู้พูดต้องใช้คำที่เหมาะสม นำมาเรียงลำดับให้ถูกต้อง และออกเสียงได้ถูกต้อง อีกทั้งผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสารทั้งแบบคำพูด (Verbal) เช่น การพูดซ้ำ การอธิบาย การถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจและการแสดงออกโดยไม่ใช้คำพูด (Non-verbal) เช่นการแสดงท่าทาง การมองตา เป็นต้น

2. ความมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของการพูด การพูดทุกชนิดต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้นภายหลังการพูด คือ พูดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Information) และพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Transaction) หากพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ภาษาต้องมีความถูกต้องและชัดเจน แต่ถ้าเป็นการพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาษาอาจไม่จำเป็นต้องถูกต้องมากนัก เนื่องจากมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

พรสวรรค์ สปีโอ (2550 : 163-166) ได้เพิ่มเติมองค์ประกอบการพูด คือการปฏิสัมพันธ์ในการพูด สิ่งที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ประกอบด้วย การเริ่มต้นการสนทนา การดำเนินการสนทนา การจบการสนทนา การผลัดกันพูดและการโต้ตอบที่เหมาะสม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของการพูดคือ ผู้พูด ผู้ฟังและสาร ที่ใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารดียิ่งขึ้นหากผู้พูดจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการพูด มีทักษะและความสามารถในการสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจ รู้จักการวิเคราะห์กลุ่มผู้ฟัง เลือกใช้ภาษา ทำท่าง น้ำเสียงประกอบการพูดและใช้เครื่องมือต่าง ๆ ช่วยในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม รวมถึงมีการปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟังเพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

1.3 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

จากองค์ประกอบในการพูด ซึ่งแสดงถึงความสามารถด้านการพูดข้างต้น จะเห็นว่าจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น คือให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ทั้งนี้

แฮร์ริส (Harris 1988: 81-82) และบาร์ทซ์ (Bartz. 1979: 81-82) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร ที่เหมือนกัน คือ

1. ความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่อง ความราบรื่น และมีความเป็นธรรมชาติในการพูด (Fluency)

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

สำหรับแฮร์ริสเน้นความสามารถในด้าน การออกเสียง(Pronunciation), คำศัพท์ (Vocabulary), หลักภาษาและไวยากรณ์(Grammar) ในขณะที่บาร์ทซ์ เน้นด้านปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) หรือข้อมูล que ผู้ฟังสามารถเข้าใจ, คุณภาพของข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร (Quality of communication) โดยเน้นความถูกต้องของข้อมูลหรือข้อความที่สื่อสารออกไปและความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communicate) ที่ผู้พูดพยายามจะสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่สื่อสาร โดยพูดออกมาทางวาจา พร้อมกับแสดงท่าทาง หรือสีหน้า

แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับแนวความคิดของคานาล และสเวน (Canale;& Swain. 1980 : 1-47) ซึ่งให้ความเห็นว่าในเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกันจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความสามารถทางด้านนี้มีได้เป็นแต่เพียงความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์ได้เท่านั้น แต่ยังหมายถึงความสามารถในองค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เนื่องจาก

เมื่อผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้ผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ ประโยคในการพูดเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ โดยใช้อย่างปราศจากความลังเลและทำให้เกิดความคล่องแคล่วในการพูด

2. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence)

ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคมจะสามารถช่วยให้ผู้พูดใช้วาทะพฤติกรรม (Speech Acts) ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ผู้พูดจะสามารถเลือกรูปแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับวาทะพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมและเพื่อจุดประสงค์ในการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะสามารถใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิดเห็น หรือการโต้เถียง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค (Discourse competence)

ผู้พูดที่มีประสิทธิภาพควรจะมีความรู้ในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนาโดยมีลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้ในการแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันก็จะทำให้รักษาการสนทนาให้ดำเนินต่อไปอย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic competence)

นอกจากความสามารถดังกล่าวแล้ว ผู้พูดที่พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสารด้วย จะทำให้ผู้พูดเพิ่มพูนศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าหากผู้พูดจะยังไม่มีความสามารถทางด้านไวยากรณ์ดีพอ หากใช้กลวิธีในการแก้ไขกับความบกพร่องต่าง ๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้ เช่นเดียวกัน

แคร์รอล (Carroll, 1982 : 135) ได้จัดระดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังต่อไปนี้

ระดับที่ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non-User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User) หมายถึงระดับที่ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงสองสามคำ

ระดับที่ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด (Extremely Limited User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดพูดอย่างตะกุกตะกัก เกิดความผิดพลาดบ่อย ๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน จึงไม่สามารถสนทนาได้ต่อเนื่อง อย่างเป็นเรื่องเป็นราว จับรายละเอียดไม่ได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น

ระดับที่ 4 ระดับที่ใช้ภาษาเกือบพอเพียง (Marginal User) หมายถึงระดับที่ผู้พูดสามารถสนทนาได้ตอบโต้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาเงียบ ไม่สามารถนำการสนทนา หรือ อภิปรายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาหากสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและขาดความต่อเนื่อง

แต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจในเรื่องที่สนทนา มีสำเนียงในการใช้ภาษาเดิมปนอยู่ มีความแตกต่างจากระดับที่ 3 คือคู่สนทนาให้ความสนใจน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับที่ 5 ระดับที่ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ ต้องถามหรือถูกถามในบางครั้ง เพื่อให้ได้ใจความที่ชัดเจน ยังบกพร่องในด้านความสามารถในการนำการสนทนา ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ผู้พูดพูดชัดเจนทุกถ้อยคำ ขาดความสนใจในการดำเนินเรื่องในการสนทนา ไม่มีลีลาการใช้ภาษาในการพูด

ระดับที่ 6 ระดับผู้ใช้ที่ใช้ภาษาได้ (Competent User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ สามารถติดตามหรือปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ เปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ เกิดการหยุดพูดหรือเกิดการตะกุกตะกักในการพูดเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการเริ่มต้นการสนทนาได้

ระดับที่ 7 ระดับที่ใช้ภาษาได้ดี (Good User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องเป็นราว แต่ยังไม่คล่องนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ น้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกัก หรือพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good User) หมายถึงระดับที่ผู้พูดสามารถอภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา และดำเนินการสนทนาได้ต่อไป แสดงอารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและกริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม

ระดับ 9 ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อกัน ขยายความได้ และพูดได้ใจความสำคัญ

สรุปได้ว่า ส่วนสำคัญในการพูดเพื่อการสื่อสารที่ผู้พูดใช้ในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการ หากต้องการให้มีประสิทธิภาพนั้นคือ ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถในการพูดประกอบกันหลายด้าน มีความถูกต้องในการเลือกใช้คำ ประโยคให้เหมาะสมกับสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่วและมีความตั้งใจรวมถึงมีความพยายามในการสื่อสาร อีกทั้งมีวิธีการเลือกใช้กลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม

1.4 การประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.4.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

การทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น ฟินนอคเซียโร และซาโก (สุมิ ตรา อังวัฒน์กุล 2537 : 214 – 215 ; อ้างอิงจาก Finocchiaro :& Sago. 1983 : 139 – 143) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางด้านการพูดไว้ ดังต่อไปนี้

1. พูดประโยคสั้น ๆ ตามผู้สอน หรือตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
- 2.ให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ
3. ให้บรรยายวัตถุโดยใช้ภาษาที่เรียน ความยากง่ายของวัตถุที่ใช้บรรยายขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจพูดถึงข้อมูลอื่น ๆ ของวัตถุ แต่มีข้อห้ามไม่ให้บอกชื่อวัตถุหรือสิ่งที่เห็น โดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถึงนั้นคืออะไร สามารถใช้การบรรยายภาพบุคคล สถานที่ หรือสิ่งของอื่น ๆ เป็นต้น
4. ให้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบหลายภาพ
5. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีหลายหัวข้อ เพราะผู้เรียนอาจคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าหัวข้ออื่น ๆ
6. ให้นักเรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ โดยให้หาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์ แล้วจดบันทึก

การทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ การบรรยาย การเล่าเรื่อง การโต้ว่าที่ หรือ การแสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้ จากวิธีการต่าง ๆ เหล่านี้ ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้เลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน และสอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนของครูผู้สอน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกทดสอบความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารจากการสัมภาษณ์และการกำหนดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยมีผู้วิจัยและครูชาวต่างประเทศอีก 2 ท่านเป็นผู้ให้คะแนนร่วมกัน

1.4.2 เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูด

การประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของความสามารถด้านการพูด เพื่อใช้ในการตรวจสอบวัดความรู้ความสามารถของนักเรียนในหลาย ๆ ด้าน เช่นด้านการพูด การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี โดยสามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่นักเรียนได้เรียน ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ใช้องค์ประกอบดังที่กล่าวมาข้างต้น มาใช้เป็นเกณฑ์ประเมินวัดความสามารถ โดยแบ่งเป็นระดับคะแนน เช่น

J.L.D. Clark คล้าก (Clark. 1972) เป็นระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ ซึ่งได้พัฒนา โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ เริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับ 4 แบ่งหัวข้อได้ดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

- ระดับที่ 1 ยังพูดไม่ได้และโต้ตอบการสนทนาไม่ได้
- ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง พูดแล้วฟังเข้าใจยาก
- ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
- ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

- ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้
- ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในสถานการณ์ได้
- ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่าง

เหมาะสม

- ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

- ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้
- ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง
- ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาด

เล็กน้อย

- ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างทาง

ภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

- ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่จบประโยค โต้ตอบการสนทนา

ไม่ได้

- ระดับที่ 2 พูดต่อจากที่พูดไม่ได้ แต่พยายามพูดต่อไปโดยการเริ่มต้นใหม่
- ระดับที่ 3 บทสนทনারาบรื่นเป็นธรรมชาติ แต่ยังมีติดตะกุกตะกัก
- ระดับที่ 4 บทสนทনারาบรื่นเป็นธรรมชาติ มีความต่อเนื่องของการ

สนทนา หยุดได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 – 323) มีข้อกำหนดในการแบ่งเกณฑ์และการให้คะแนนความสามารถด้านการพูด ดังนี้

การออกเสียง (Accent) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

- ระดับที่ 1 มีการออกเสียงที่ฟังไม่เข้าใจบ่อยครั้ง
- ระดับที่ 2 มีการออกเสียงผิดมาก ฟังไม่เข้าใจ ต้องให้พูดซ้ำ
- ระดับที่ 3 ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟัง ออกเสียงผิด ทำให้เข้าใจผิดเป็นบางครั้ง
- ระดับที่ 4 ใช้เสียงแปร่งในบางที่และออกเสียงผิดในบางครั้ง แต่ยังฟังเข้าใจ
- ระดับที่ 5 ไม่มีการออกเสียงผิดที่ฟังได้ชัดเจน แต่ยังฟังออกกว่าเหมือนเป็นเจ้าของภาษาพูด

ระดับที่ 6 ออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา

ไวยากรณ์ (Grammar) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

- ระดับที่ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดทั้งหมด ยกเว้นสำนวนที่ท่องจำไว้ใช้บ่อยครั้ง
- ระดับที่ 2 มีที่ผิดอย่างสม่ำเสมอ แสดงว่ามีความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้บ่อยครั้ง
- ระดับที่ 3 มีที่ผิดบ่อยครั้ง แสดงว่าไม่สามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญได้ให้ผู้ฟังรู้สึกรำคาญและฟังไม่เข้าใจเป็นบางครั้ง
- ระดับที่ 4 มีที่ผิดบางครั้ง แสดงว่าไม่สามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญได้แต่ไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ
- ระดับที่ 5 มีที่ผิดในการใช้โครงสร้างภาษาน้อยมาก
- ระดับที่ 6 มีที่ผิดไม่เกิน 2 แห่ง ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์ (Vocabulary) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

- ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิด ๆ แม้แต่ในบทสนทนาทั่วไป
- ระดับที่ 2 วงคำศัพท์จำกัดใช้อยู่แต่ในเรื่องการสนทนาเรื่องส่วนตัว พื้นฐาน และความจำเป็นในการดำรงชีพ
- ระดับที่ 3 บางครั้งมีการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ความจำกัดของวงคำศัพท์ทำให้พูดคุยเรื่องงานอาชีพและเรื่องสังคมทั่วไปไม่ได้
- ระดับที่ 4 รู้คำศัพท์ทางด้านการงานอาชีพอย่างเพียงพอที่จะพูดคุยเรื่องที่ตนเองสนใจเป็นพิเศษได้ ความรู้ศัพท์ทั่วไปช่วยให้สามารถพูดคุยเรื่องทั่วไปได้ แต่ยังมี การพูดซ้ำและพูดวกวน
- ระดับที่ 5 รู้คำศัพท์ทางด้านการงานและวิชาชีพกว้างและแม่นยำ รู้ศัพท์ทั่วไปเพียงพอที่จะแก้ปัญหาด้านปฏิบัติที่ซับซ้อนได้ และใช้ภาษาในสถานการณ์ทางสังคมต่าง ๆ ได้

ระดับที่ 6 เห็นได้ชัดเจนว่ารู้คำศัพท์อย่างกว้างขวางและถูกต้อง เหมือนกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาดี

ความคล่องแคล่ว (Fluency) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

- ระดับที่ 1 พูดตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อกัน จนทำให้สนทนาไม่รู้เรื่อง
- ระดับที่ 2 พูดซ้ำมากและตะกุกตะกัก ยกเว้นประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ หรือ ประโยคที่ใช้บ่อยและท่องจำได้
- ระดับที่ 3 พูดช้าและไม่คล่องบ่อย ๆ บางประโยคพูดไม่จบ
- ระดับที่ 4 พูดช้าและไม่คล่องในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่ และติดขัด เรื่องการใช้คำศัพท์
- ระดับที่ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังติดเรื่องความเร็ว จังหวะและความราบเรียบ ในการพูด

ระดับที่ 6 พูดได้อย่างคล่องแคล่วและราบเรียบเหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ (Comprehension) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่

- ระดับที่ 1 ฟังการสนทนาเรื่องนั้น ๆ ได้เข้าใจน้อยเกินไป
- ระดับที่ 2 เข้าใจเมื่อพูดช้า ๆ และเป็นเรื่องง่าย ๆ ต้องให้ผู้ที่พูดด้วยพูด ช้าและเรียงเรียงข้อความให้ฟังบ่อย ๆ หรือปรับภาษาให้ง่ายลง
- ระดับที่ 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง ต้องพูดช้า ๆ หรือ พูดซ้ำบางครั้ง
- ระดับที่ 4 เข้าใจภาษาของผู้พูดที่มีการศึกษาใช้ เป็นการพูดตัวต่อตัวได้ ค่อนข้างดี แต่ผู้พูดด้วยยังต้องพูดช้าและเรียงเรียงความใหม่ให้
- ระดับที่ 5 : เข้าใจภาษาของผู้ที่มีการศึกษาใช้ในทุกรื่องยกเว้นสำนวนการ พูด หรือการพูดที่เร็วมากหรือออกเสียงไม่ชัด
- ระดับที่ 6 : เข้าใจภาษาพูดทุกอย่างที่เป็นการใช้ภาษาแบบทางราชการ สำนวนการพูดเหมือนเจ้าของภาษา

แฮร์ริส (Harris. 1990 : 84) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่าง คือ การออกเสียง, ไวยากรณ์, คำศัพท์, ความคล่องแคล่ว ในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

- ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงเป็นอย่างมาก ทำให้ไม่สามารถ เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย
- ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยกแก่การทำความเข้าใจใน คำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำเรื่อย ๆ ว่าผู้พูดต้องการสื่ออะไร
- ระดับที่ 3 มีปัญหาทางการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะ สามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แต่ยังมีปัญหาเรื่องการออกเสียงอยู่บ้างแต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่าเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้างแต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์ผิดเพียงเล็กน้อย เช่น เรียงลำดับคำผิดแต่ก็แก้ไขใหม่ได้ถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสนทนาสื่อความหมายได้ เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดเลือกใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนามีอยู่อย่างจำกัด เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการพูดสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี สำนวน ได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการสนทนาเป็นเวลานานมากจนทำให้ไม่สามารถสนทนาได้รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นบ่อยครั้ง หยุดคิดเป็นเวลานานเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนักเนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษาอยู่บ้าง

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด มีการพูดสะดุดเป็นบางครั้ง เนื่องจากปัญหาด้านการใช้ภาษา

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่า

เจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการคิดหาคำพูด มักจะพูดคำซ้ำและ พูดตะกุกตะกัก

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและพูดได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างซ้ำและมักพูดคำซ้ำ

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด ไม่มีปัญหาสรุปได้ว่า จากข้อมูลดังกล่าวสิ่งที่คล้ายคลึงกันในการประเมินระดับภาษาที่ใช้ในทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สามารถประเมินได้จาก การออกเสียงได้อย่างเหมาะสมเหมือนหรือเทียบเท่าเจ้าของภาษา การเลือกใช้คำศัพท์ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ การใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีความคล่องแคล่วในการพูด และเกิดความเข้าใจในเรื่องที่สื่อสารอย่างตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังพูด สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์ดังกล่าวของแฮริสและออลเลอร์โดยนำมาปรับใช้เพื่อให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารและกลุ่มตัวอย่าง

2 เอกสารเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

2.1 แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น มีนักวิชาการได้ให้แนวความคิดและนำเสนอหลักการและวิธีการในการดำเนินการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ในแนวทางคล้ายคลึงกัน ดังต่อไปนี้

ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1986 : 44 – 45) ได้กล่าวถึงหลักการจัดกิจกรรมไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะสื่อสาร โดยเรื่องที่น่าสนใจสื่อสารนั้นควรจะเกี่ยวข้องกับผู้เรียน
2. มีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร
3. เน้นเนื้อหามากกว่ารูปแบบ ดังนั้นในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมความสนใจจึงควรอยู่ที่ข้อมูลที่จะสื่อ มิใช่ตัวผู้ส่งสารว่าจะพูดอย่างไร
4. มีความหลากหลายของภาษา กิจกรรมที่ดีจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลากหลายรูปแบบ

5. ไม่มีการแทรกแซงจากครูผู้สอนในขณะที่นักเรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรม ครูผู้สอนไม่ควรแก้ไขภาษาในทันทีหรือทุกครั้งถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาผิดหรือออกเสียงผิดก็ตาม

6. ไม่ใช่สื่อที่ควบคุมการใช้ภาษา สื่อที่ใช้ในกิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะต้องไม่เป็นสื่อบังคับหรือควบคุมให้ผู้เรียนใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งเฉพาะ

จอห์นสัน (Johnson. 1982 : 163-172) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการพูดไว้ 5 ประการดังนี้

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The information transfer principle) การจัดกิจกรรมลักษณะนี้ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมโดยการถ่ายทอดข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่งเช่นในการรับทราบข้อมูลส่วนตัวของบุคคลหนึ่งแล้วนำข้อมูลที่ได้ออกไปรอกลงในแบบฟอร์มให้สมบูรณ์ เป็นต้น

2. การเกิดช่องว่างระหว่างข้อมูล (The information gap principle) หลักการนี้จะทำให้เกิดสถานการณ์การสื่อสารที่เป็นจริงและทำให้เกิดมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างการทำกิจกรรม เพราะจะต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ เนื่องจากหลักการนี้จะถือว่าการสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดช่องว่างของข้อมูล ทำให้ต้องสื่อสารเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ

3. การเชื่อมต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The jigsaw principle) หลักการนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะมีข้อมูลไม่ครบจะต้องนำข้อมูลที่ทุกคนมีอยู่มารวมกันโดยการสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน และสามารถปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงลงได้

4. การพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The task dependency principle) หลักการนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะต้องปฏิบัติภาระงานย่อย (Sub task) ของตนให้เสร็จเรียบร้อยก่อนแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้อมารวมกันผ่านการถามคำถามและการสนทนา เพื่อที่จะปฏิบัติภาระงานหลัก (Major task) ดังนั้นทุก ๆ คนจะต้องตั้งใจปฏิบัติภาระงานย่อยให้สำเร็จเสียก่อน

5. การแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The correction for content principle) หลักการนี้ใช้กับทุกหลักการที่กล่าวมา คือหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมทุกครั้งจะต้องมีการตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลได้ครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยตัวของนักเรียนเองหรือจากครูผู้สอนก็ได้

มอร์โรว์ (Morrow. 1981: 59-66) ได้เสนอแนะหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ครูนำไปปรับใช้ ดังต่อไปนี้

1. รู้ว่าเรากำลังทำอะไร (Know what you are doing) คือการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไร เช่น การฟังพยากรณ์อากาศจากวิทยุ การอ่านคำแนะนำ การเขียนจดหมาย การเขียนจองห้องพักโรงแรม หรือการถามทาง เป็นต้น เมื่อผู้เรียนรู้จักประสงค์ของการเรียนจะตั้งใจทำกิจกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้

2. ส่วนรวมทั้งหมดของภาษามีสำคัญกว่าส่วนย่อย ๆ หลายส่วนรวมกัน (The whole is

more than sum of the parts) ความเข้าใจในการใช้ภาษาและการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งที่สำคัญ ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาทั้งหมดไม่ใช่เข้าใจแต่ละส่วนที่จะนำมาสื่อสาร

3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่าเทียมกันกับรูปแบบของภาษา (The processes are as important as the forms) การพัฒนาการสื่อสารนั้นควรจัดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด รูปแบบของการสื่อสารควรมีลักษณะ คือ

3.1 การเกิดช่องว่างของข้อมูล (Information gap) ในชีวิตจริง การสื่อสารระหว่างคนสองคนหรือมากกว่า จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ ฝ่ายหนึ่งต้องการรู้ข้อมูลอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน

3.2 การเลือก (Choice) ในการสื่อสารจริงนั้นผู้พูดมีสิทธิ์ในการเลือกข้อความที่จะสื่อสาร เลือกรูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับสิ่งที่พูด ดังนั้นครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาตามต้องการ

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในการสื่อสารกันนั้น ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายอยู่ในใจแล้วว่าต้องการจะพูดอะไร เพื่อให้เกิดผลอย่างไร ดังนั้นถ้าได้รับการโต้ตอบจากคู่สนทนาตรงกับสิ่งที่ต้องการก็หมายความว่า การสื่อสารประสบผลสำเร็จ

4. การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it, do it) การเรียนเกิดจากการได้ปฏิบัติ ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติ

5. ความผิดพลาดทั้งหลายไม่ใช่ความผิดเสมอไป (Mistake is not always a mistake) ครูผู้สอนควรให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เมื่อเกิดความผิดพลาดทางไวยากรณ์และการออกเสียง ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงข้อผิดพลาดเหล่านั้น ส่วนข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ควรปล่อยให้ผ่านไปก่อน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

จึงสรุปได้ว่าในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเป็นการเปิดโอกาสและให้กำลังใจกับผู้เรียนในการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาที่หลากหลายจากภาระงานต่าง ๆ ที่กำหนดให้ โดยการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ บทบาทของครูผู้สอนนั้นไม่ใช่ผู้ออกคำสั่งหรือบอกทุกอย่างกับนักเรียน แต่มีบทบาทหน้าที่เป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษา และกำหนดภาระงานให้นักเรียนปฏิบัติอย่างมีเป้าหมาย โดยจะต้องอธิบายคำสั่งในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างราบรื่นตลอดการทำกิจกรรม และเป็นไปตามลำดับขั้นตอน

2.2 หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

หลักการและวิธีการในการดำเนินการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารมีแนวทางคล้ายคลึงกัน ดังต่อไปนี้

สก๊อต (Scott. 1981 : 70-71) กล่าวว่าวิธีการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกฝนการพูด โดยอาศัยจำนวนคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป คนหนึ่งเป็นผู้ฟังและ

อีกคนหนึ่งเป็นผู้พูดสลับกันสนทนาโดยใช้ภาษาให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กัน ทั้งสองคนจะต้องสื่อสารโดยใช้ภาษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา โครงสร้างไวยากรณ์และถูกต้องตามสถานการณ์ทางสังคม กิจกรรมที่จัดขึ้นในชั้นเรียนจะให้ความสำคัญในการฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง ฝึกให้นักเรียนสร้างประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก่อน จากนั้นนำไปสู่การเลือกใช้ประโยคให้ถูกต้องตามสถานการณ์ และรูปแบบของหน้าที่ของภาษา ผู้เรียนจะได้ฝึกให้ใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่กำหนด จากนั้นนำไปสู่ความสามารถในการใช้ภาษาได้เองและใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่กำหนดให้

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1998 : 85-87) มีแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นที่เป้าหมายของกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร คือ เริ่มจากกิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-Communicative Activities) ซึ่งมี 2 กิจกรรมย่อย ได้แก่ 1) กิจกรรมฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ (Structural Activities) โดยครูผู้สอนนำเสนอหลักภาษาและทักษะที่จำเป็นในการใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสารและผู้เรียนได้รับการฝึกฝนให้เกิดความรู้และความชำนาญในทักษะนั้น ๆ 2) กิจกรรมกึ่งการสื่อสาร (Quasi Communicative Activities) เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้สื่อสารโดยใช้โครงสร้างภาษาตามที่ได้เรียนมา เน้นวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมายโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์และมีบริบททางสังคมประกอบ ครูผู้สอนอาจใช้การฝึกการออกเสียงตาม ฝึกพูดบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) ผู้เรียนจะนำความรู้ในขั้นกิจกรรมก่อนการสื่อสารฝึกให้เกิดทักษะ โดยแบ่งเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษา (Functional Communication Activities) และกิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction Activities) โดยทั้งสองกิจกรรมมีหน้าที่ต่างกัน กล่าวคือ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่ทางภาษามีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถสนองความต้องการในการสื่อสารในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทันที กิจกรรมนี้มักเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ทดลองแก้ไขปัญหา และเติมข้อมูลที่หายไป ส่วนกิจกรรมเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมักใช้สถานการณ์จำลอง การแสดงบทบาทสมมติ หรือกำหนดสถานการณ์ในการสื่อสารที่นักเรียนจะต้องฝึกใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

จึงสรุปได้ว่า กิจกรรมที่ครูผู้สอนเลือกให้นักเรียนปฏิบัติจะต้องเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสาร กำหนดจุดประสงค์ในการพูดเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกการคิดแก้ไขปัญหา กิจกรรมที่สนุกสนานมีลำดับขั้นตอนจะทำให้ผู้เรียนเป็นคนกล้าคิด กล้าพูดและกล้าแสดงออกอย่างสร้างสรรค์จนเกิดความชำนาญและสามารถนำไปปรับใช้สื่อสารกับเหตุการณ์จริงได้

2.3 แนวทางการปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.3.1 ขั้นตอนการสอนพูดเพื่อการสื่อสาร

มีผู้รู้หลายท่านได้แนะนำทางการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ได้อย่างสอดคล้องกัน ดังต่อไปนี้

สกอตต์ (Scott. 1981 : 70-77) ได้แนะนำขั้นตอนการสอนพูดสื่อสารไว้ดังนี้

1. ชั้นบอกวัตถุประสงค์ โดยครูผู้สอนจะเป็นผู้บอกให้ผู้เรียนทราบถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ชั้นนำเสนอเนื้อหา ครูผู้สอนจะให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะทางภาษา ความหมายของภาษาที่จะพูด โดยจะขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ใครเป็นผู้พูด ต้องการสื่ออะไร สิ่งที่จะพูดคืออะไร สถานที่พูดและเนื้อหาที่จะพูดมีอะไรบ้าง
3. ชั้นการฝึก และการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจฝึกพูดพร้อมกันทั้งห้อง เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม ครูผู้สอนควรให้ผู้ฝึกฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบ และเป็นสำนวนที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง

เบิร์น (Byrne. 1986 : 9) ได้เสนอขั้นตอนการพูดไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ชั้นนำเสนอ (The Presentation Stage) เป็นขั้นที่ครูสอนเนื้อหาใหม่เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจและจดจำได้เพื่อนำไปใช้ในขั้นฝึกพูดขั้นต่อไป ครูผู้สอนมีบทบาทในฐานะผู้ให้ความรู้ อย่างไรก็ตามครูควรใช้เวลาในขั้นนี้น้อยแต่มีประสิทธิภาพ เนื้อหาที่นำเสนอควรเป็นบทสนทนาเป็นหลัก หรืออาจจะเป็นบทเขียนร้อยแก้ว (Prose Passage) แนวทางการจัดกิจกรรมในขั้นนี้มี 2 ทางคือ
 2. ชั้นฝึกปฏิบัติ (The Practice Stage) เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดโดยใช้ความรู้จากชั้นนำเสนอ (The Presentation Stage) ให้ถูกต้อง นักเรียนมีบทบาทมากกว่าครู ซึ่งทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ควบคุม (Conductor) สื่อที่นำมาใช้มี 2 แบบ คือ แบบฝึกและเนื้อเรื่อง
 3. ชั้นผลิตภาษา (The Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะปล่อยให้ นักเรียนได้ฝึกในขั้นที่ 2 อย่างเต็มที่ตามที่นักเรียนต้องการ ครูมีบทบาทน้อยที่สุด และทำหน้าที่เป็น "ผู้จัดการ" (Manager) ให้การเรียนการสอนดำเนินต่อไปได้ เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่วมากกว่าเพื่อความถูกต้องทางภาษาและไวยากรณ์ เป็นการเตรียมให้นักเรียนพร้อมที่จะใช้ภาษาจริงนอกห้องเรียน กิจกรรมที่ใช้อาจเป็นแบบคู่ หรือเป็นกลุ่มก็ได้

พรสวรรค์ สิปโป (2550 : 168-172) ได้แนะนำไว้ในหนังสือสุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่ ไว้ว่าการเรียนรู้ทักษะการพูดแบ่งขั้นตอนออกเป็น 3 ขั้นตอน คือขั้นก่อนพูด ขั้นพูดโดยกำหนดโครงสร้าง และขั้นพูดโดยเสรี

1. ขั้นก่อนพูด เป็นการสร้างความสนใจให้กับผู้เรียน เพื่อเตรียมตัวผู้เรียนก่อนการพูด ตัวอย่างกิจกรรมที่ใช้ เช่น การสอนคำศัพท์และโครงสร้างใหม่ที่ใช้บริบทคล้าย ๆ กับบทสนทนาที่จะพูด, การสอนความรู้ด้านสังคมและวัฒนธรรม, การฝึกออกเสียงและการฟังตัวอย่างบทสนทนา เป็นต้น

2. ขั้นพูดโดยกำหนดโครงสร้าง มีกิจกรรม 2 แบบ คือกิจกรรมเติมข้อมูลที่หายไป (Information gap) และกิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jigsaw) โดยกิจกรรมทั้งสองอย่างผู้เรียนจะสนทนาเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองไม่มี ลักษณะการจัดกิจกรรมจะเหมือนการสื่อสารจริง แต่ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดภาษาที่จะฝึกไว้เรียบร้อยแล้ว

3. ขั้นการพูดโดยเสรี เป็นการฝึกแบบสื่อสารที่แท้จริง โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เหมือนจริง ในการทำกิจกรรมนั้นผู้เรียนจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อวางแผน แก้ปัญหา หรือทำกิจกรรมให้สำเร็จ กิจกรรมที่มักใช้ได้แก่ บทบาทสมมติ (Role playing) และการอภิปราย (Discussions)

จากขั้นตอนดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าขั้นตอนการสอนพูดแบ่งออกเป็น 3 ช่วงด้วยกัน คือ 1) ขั้นเตรียมพร้อม ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนจะบอกวัตถุประสงค์และสร้างความรู้พื้นฐานในการใช้ภาษาให้เหมาะสมและถูกต้องกับผู้เรียน 2) ขั้นการฝึกใช้ภาษา โดยฝึกผ่านกิจกรรมที่ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดภาษา โครงสร้างภาษา โดยครูผู้สอนเน้นที่เนื้อหาการสื่อสารที่บรรลุวัตถุประสงค์ของกิจกรรม 3) ขั้นการนำไปใช้ เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระนำความรู้จากทั้งสองขั้นตอนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ครูกำหนด ครูจะมีบทบาทในการแนะนำให้ความช่วยเหลือ แต่จะไม่แทรกแซงหรือขัดจังหวะการสนทนาของผู้เรียน

2.3.2 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษา เพราะทำให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความราบรื่น และมีประสิทธิภาพ

สคริเวนเนอร์ (Scrivener. 1994 : 29-30) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. ผู้สอนควรทำความเข้าใจกับกิจกรรม และสื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรม โดยทดลองการใช้กิจกรรมนั้นก่อน และควรคำนึงถึงขั้นตอนในการทำกิจกรรมว่ามีกี่ขั้นตอน และใช้เวลาในการทำกิจกรรมเท่าใด ผู้สอนจะต้องมีบทบาทอย่างไร ความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ รวมถึงมีคำสั่งใดบ้างในการทำกิจกรรม

2. ควรให้ผู้เรียนได้มีการเตรียมตัวทำกิจกรรม โดยมีการนำเข้าสู่กิจกรรม (lead-in) ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน โดยอาจใช้คำถาม รูปภาพ หลังจากนั้นครูผู้สอนอาจกำหนดสถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด

3. การจัดกิจกรรม (Setting up activity) เป็นขั้นตอนที่จัดให้นักเรียนทำกิจกรรมซึ่งประกอบด้วย การจัดที่นั่งในการพูด และการให้คำสั่งในการทำกิจกรรม การกำหนดเป้าหมายในการทำกิจกรรม เป็นต้น

4. การดำเนินกิจกรรม (Run the activity) หากผู้สอนมีการเตรียมสื่อการสอนและคำสั่งที่ชัดเจนแล้ว การดำเนินกิจกรรมจะเป็นไปด้วยดี เปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมโดยไม่มีการแทรกแซงจากครูผู้สอน ผู้สอนจะมีบทบาทเป็นผู้สังเกตการณ์ และคอยช่วยเหลือเมื่อมีความจำเป็นเท่านั้น

5. การจบการทำกิจกรรม (Close the Activity) ไม่ควรจบกิจกรรมขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรมยังไม่สมบูรณ์ ถ้าเป็นกิจกรรมกลุ่มให้ผู้เรียนกลับมาหนึ่งที่ตามปกติและครูผู้สอนทำการตัดสินหรือสรุปกิจกรรม ควรมีการเตือนโดยการบอกเวลาที่เหลือในการทำกิจกรรม

6. หลังการจัดกิจกรรม (Post Activity) ควรให้มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เช่น มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรม การตรวจคำตอบ พูดคุยเกี่ยวกับปัญหาหรือจุดประสงค์ของการทำกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการพูด

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารควรประกอบด้วย การนำเข้าสู่กิจกรรมโดยการใช้คำถามหรือรูปภาพ ในการจัดกิจกรรมครูผู้สอนควรคำนึงถึงการจัดที่นั่งและการให้คำสั่งในการปฏิบัติกิจกรรม การดำเนินกิจกรรมซึ่งในขั้นนี้ครูผู้สอนไม่ควรแทรกแซงกิจกรรม การจบกิจกรรมและการให้ข้อมูลย้อนกลับ บทบาทของครูเป็นผู้ชี้แนะ อำนวยความสะดวกในการทำกิจกรรม และคอยช่วยเหลือให้การดำเนินการสื่อสารของผู้เรียนขณะทำกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่น

2.4 รูปแบบของการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

รูปแบบกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีอยู่มากมาย ครูผู้สอนจึงเป็นผู้มีบทบาทอย่างมากในการเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 92-95) ได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. การจัดกิจกรรมแบบทำคนเดียว (Individual Work) เป็นการเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบทเรียน แต่ผู้เรียนจะขาดการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน กิจกรรมที่จัด เช่น การเขียนอธิบายรูปภาพ การเล่นเกมคำศัพท์

2. การจัดกิจกรรมแบบคู่ (Pair Work) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เป็นการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์เหมือนจริง เช่นการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน

3. การจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่ (Group Work) เป็นการเพิ่มจำนวนการใช้ภาษาของผู้เรียน คือมีการแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกัน หรือการตัดสินใจร่วมกัน เช่นการอภิปราย การสวมบทบาท

4. การจัดกิจกรรมแบบทำร่วมกันทั้งชั้น (Class Work) เป็นการเสริมผู้เรียนให้มีปฏิสัมพันธ์กันกับผู้สอน เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนร่วมกันทำพร้อม ๆ กันทั้งห้อง เช่น การฝึกออกเสียงคำ การปฏิบัติตามคำสั่งของครูผู้สอนรูปแบบการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่หลากหลาย มีจุดหมายเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการพูดด้วยความสนุกสนานและช่วยในการพัฒนาทักษะการพูด มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

ไบเกต (Bygate. 1995 : 76- 84) ได้ให้รูปแบบของกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในการพูดให้มากที่สุด ดังนี้

1. กิจกรรมการเติมข้อมูลที่หายไป (Information Gap Activity) เป็นกิจกรรมคู่ แต่ละคนจะได้รับข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์ และทั้งสองคนจะต้องสนทนาเพื่อเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ เป็นการสร้างวัตถุประสงค์และความจำเป็นในการสื่อสาร รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สื่อความหมาย

2. เกมเพื่อการสื่อสาร (Communication Games) เช่น

2.1 เกมบรรยายภาพและวาดภาพ (Describe and Draw) ได้แก่กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้บรรยายและอีกคนหนึ่งเป็นผู้วาดภาพ

2.2 เกมบรรยายและจัดเรียงภาพ (Describe and Arrange) ได้แก่กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้บรรยายลักษณะของวัตถุและอีกคนหนึ่งจะต้องประกอบวัตถุนั้น ๆ ตามคำบรรยาย

2.3 เกมหาความแตกต่างของภาพ (Find the Difference) ได้แก่กิจกรรมที่ให้ผู้เรียน 2 คน มีภาพคนละภาพที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ผู้เรียนจะต้องพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อหาความแตกต่างของภาพนั้น

2.4 เกมถามคำถาม (Ask the Right Question) ได้แก่กิจกรรมที่ผู้เรียนคนหนึ่งจะได้รับบัตรคำศัพท์ ผู้เรียนคนอื่นจะต้องตั้งคำถามเพื่อให้ตรงกับคำศัพท์ในบัตรคำ

3. สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการสนทนาตามบทบาทที่กำหนด ทุกคนต้องทำงานร่วมกันภายใต้ข้อกำหนดของสถานการณ์ที่บังคับไว้

4. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับโครงการ (Project-Based Interaction Activities) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ทำโครงการโดยการค้นคว้าและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการใช้ภาษาในการอภิปรายเกี่ยวกับรายละเอียดของโครงการ การรายงานผล เป็นต้น

ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 20-64) และ ฮาเมอร์ (Harmer. 1983 : 92-152) เสนอแนะกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารไว้อย่างสอดคล้องกันว่า

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป็นสื่อในการปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องถูกต้องตามหลักภาษา หรือเหมาะสมกับสถานการณ์เสมอไป กิจกรรมประเภทนี้มีหลายอย่าง แต่มีหลักการเดียวกันคือ ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหา เช่น

1.1 กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) นักเรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลบางส่วน จะต้องสนทนากันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนตัว เช่น ถามเกี่ยวกับครอบครัว ความสนใจเรื่องกีฬา ผู้ตอบจะให้ข้อมูลก็ต่อเมื่อผู้ถามใช้วิธีถามตามที่กำหนดไว้เท่านั้น กิจกรรมเหล่านี้ได้แก่

1.1.1 กิจกรรมการเลือกรูปภาพ (Identifying Pictures) จากชุดรูปภาพที่กำหนดให้ กิจกรรมนี้แบ่งผู้เรียนออกเป็น A และ B ซึ่ง A จะมีชุดรูปภาพ และ B จะมีรูปภาพ 1 ใบ A จะต้องค้นหาว่าภาพที่ B ใต้นั้นเป็นภาพอะไร

1.1.2 กิจกรรมการจับคู่ (Discovering Identical Pairs) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน สมาชิก 4 คนในกลุ่มจะได้ภาพคนละ 1 ใบ ส่วนสมาชิกคนที่ 5 จะมีภาพเหมือนกับสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม 4 คน โดยสมาชิกคนที่ 5 จะต้องถามเพื่อนคนอื่นจนกระทั่งทราบว่าใครมีภาพที่เหมือนกับตนทุกประการ

1.1.3 กิจกรรมการหาลำดับที่ และตำแหน่งที่ (Discovering Sequences or Locations) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A จะมีรูปภาพที่จัดลำดับไว้แล้วอย่างถูกต้อง B มีรูปภาพชุดเดียวกันแต่ไม่ได้ลำดับไว้ B จะต้องถาม A เพื่อให้ A บอกตำแหน่งที่ตั้งจนกระทั่งสามารถจัดลำดับภาพได้อย่างถูกต้องเหมือนภาพของ A

1.1.4 กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Discovering Missing Information) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ นักเรียน 2 คนได้ตารางรับข้อมูลที่ยังไม่สมบูรณ์คนละ 1 ชุด ต่างฝ่ายต่างถามตอบกันเพื่อหาข้อมูลที่ขาดหายไปและเขียนเติมให้ครบลงในตารางของตน

1.1.5 กิจกรรมการค้นหาความลับ (Discovering Secrets) กิจกรรมชนิดนี้สามารถจัดได้หลายแบบ เช่น เกม 20 คำถาม หรือการทายอาชีพ ซึ่งนักเรียนคนหนึ่งมีข้อมูลที่ถือว่าเป็นความลับ และนักเรียนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนหรือในกลุ่มจะต้องพยายามถามคำถามเพื่อค้นหาความลับ

1.2 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) ได้แก่

1.2.1 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับรูปแบบหรือรูปภาพ

(Communicating Patterns and Pictures) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A จะได้รับวัสดุแล้วนำมาจัดวางให้เป็นรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง B ได้รับวัสดุอีกชุดหนึ่งเหมือนกับของ A จากนั้น A และ B จะต้องสื่อสารกันให้เข้าใจ จน B สามารถจัดวางวัสดุเหล่านั้นได้อยู่ในรูปแบบเดียวกับ A

1.2.2 กิจกรรมการสื่อสารเกี่ยวกับแบบจำลอง (Communicating Models) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่หรือเป็นกิจกรรมกลุ่มก็ได้ A สร้างแบบจำลองของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ใช้ของเล่น Lego ส่วน B มีชิ้นส่วนของจำลองนั้นเช่นเดียวกัน B ต้องพยายามใช้ชิ้นส่วนนั้นมาสร้างเป็นแบบจำลองให้เหมือนกับของ A โดยพยายามทำตามคำแนะนำของ A

1.2.3 กิจกรรมการค้นหาคความแตกต่าง (Discovering Differences) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A และ B จะได้รับรูปภาพคนละ 1 รูป ซึ่งรูปของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ทั้ง A และ B จะต้องสนทนากันเพื่อหาจำนวนของความแตกต่างในภาพและหาว่าแตกต่างกันอย่างไร

1.2.4 กิจกรรมการไปตามทิศทางที่บอก (Following Directions) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมคู่ A ได้รับแผนที่ซึ่งมีตำแหน่งที่ตั้งอาคารสถานที่ ส่วน B มีแผนที่ซึ่งไม่ได้ระบุอะไรไว้ A จะต้องสื่อสารกับ B เพื่อบอกทางให้ B ไปยังตำแหน่งที่ตั้งของอาคารสถานที่นั้นได้

1.3 กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) ได้แก่

1.3.1 กิจกรรมการลำดับเรื่องราว (Reconstructing Story Sequence) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะมีรูปภาพคนละ 1 ภาพ และสมาชิกแต่ละคนจะต้องผลัดกันเล่าเรื่องตามรูปภาพของตน โดยปราศจากการดูรูปภาพของผู้อื่น หลังจากนั้นสมาชิกทุกคนต้องช่วยกันเรียงลำดับเรื่องราวที่ได้ฟังให้ถูกต้อง

1.3.2 กิจกรรมการรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหา (Pooling Information to Solve a Problem) กิจกรรมนี้ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดเพื่อหาทางแก้ปัญหาในงานที่กำหนด โดยผู้เรียนจะได้รับสถานการณ์ที่เป็นปัญหา และให้ตัดสินหาทางแก้ปัญหา กิจกรรมประเภทนี้มักเป็นกิจกรรมกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มจะต้องช่วยกันเลือกวิธีแก้ปัญหา ดังนั้นผู้เรียนจะต้องปรึกษาหารือกัน ในการปฏิบัติกิจกรรมนี้ผู้เรียนจะช่วยกันสอนและแก้ไขการใช้ภาษาของกันและกัน

1.4 กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) นักเรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลเหมือนกันหมด และต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ หรือประเมินข้อมูลนั้นเพื่อนำมาใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นกิจกรรมการปฏิสัมพันธ์

2. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมประเภทนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียนไว้ด้วย ดังนั้นผู้เรียนจะต้องใช้

ความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการเลือกสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และ ความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทของการใช้ ภาษา การใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคม ครูผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนในชั้น เรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนและทำกิจกรรมทางภาษา โดยมี ลักษณะกิจกรรม ดังนี้

2.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ แสดงพฤติกรรมตามบทบาทที่ได้รับจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็น จริง โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้นและแสดงพฤติกรรมออกไปตามอารมณ์ ความรู้สึก เจตคติที่มี ต่อบทบาทนั้นทำให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการที่จะนำรูปแบบทางภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้เพื่อการ สื่อสาร กิจกรรมนี้อาจจะต้องมีการควบคุมบ้าง หรือไม่มีการควบคุมเลยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ ความสามารถของผู้เรียนหรือคำพูดที่ใช้ (Useful expressions) ส่วนความรู้เดิมก็มีความสำคัญ ในการปฏิบัติกิจกรรมนี้ด้วย เพราะการแสดงบทบาทสมมติจะไม่ประสบความสำเร็จและเกิด ประโยชน์ หากผู้เรียนไม่มีความรู้และประสบการณ์หรือข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทที่ตนได้รับ

2.2 การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นกิจกรรมการสอน ภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลองเหมือนจริงมากที่สุด โดยผู้เรียนจะต้องคิดว่าตนเองเป็น ตัวละครที่กำหนดในสถานการณ์จำลอง มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น และ ใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริงในสถานการณ์นั้น เพื่อช่วยในการตัดสินใจและ แก้ปัญหาต่าง ๆ โดยที่การตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้แสดงในลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นใน สถานการณ์จริง

2.3 การแสดงละคร (Acting) เป็นกิจกรรมที่ผู้แสดงจะต้องสวมบทบาทที่ กำหนดไว้ สามารถใช้เพื่อฝึกฝนความเข้าใจในการอ่าน การฟัง การเรียนรู้คำศัพท์และรูป ประโยค ความคล่องแคล่วในการพูด ตลอดจนสร้างความตระหนักในตนเอง ความมั่นใจใน ตนเองและความร่วมมือระหว่างผู้เรียน

2.4 การแสดงสด (Improvisation) หมายถึง การตอบสนองในทันทีทันใด ต่อสถานการณ์ที่มีได้คาดคิดมาก่อน การแสดงสดจึงเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาโดยตรงและเป็น การใช้ภาษาโดยมิได้มีการคาดคิดหรือการเตรียมตัว ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง

จากทฤษฎีและหลักการต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร จะ เห็นได้ว่ามีกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่หลากหลาย กิจกรรมต่าง ๆ สามารถเปิด โอกาสให้กับผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร อีกทั้งเป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้น กระบวนการเรียบเรียงความคิด เพื่อให้ใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับ สถานการณ์ที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติจริงและใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ จริงมากที่สุด กิจกรรมเหล่านี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร รวมทั้ง สร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุ

วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ครูผู้สอนควรมีเทคนิควิธีการในการนำกิจกรรม และควรคำนึงถึงลักษณะของกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

3.งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางภาษาในการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

রাই โพธิ์จิต (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดติสสงสาราม สำนักงานเขตราชเทวี กรุงเทพฯ ผลปรากฏว่า หลังจากนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้เกมและ กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ในการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา จังหวัดชลบุรี จากผลการทดลองพบว่ากิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติระดับ .01 ซึ่งให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ทักษะการพูดของนักเรียนดีขึ้น

อุมาพร ภูพานเพชร (2547 : 50) ได้ทำการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

ธนมณีย์ บุรุษภักดี (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูด แก่นักศึกษาปีที่ 1 โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ ปี การศึกษา 2/2545 สถาบันราชภัฏอุดรธานี จำนวน 40 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง พบว่านักศึกษาที่ได้เรียนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้ดีขึ้น นักศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้ บทบาทสมมติ นักศึกษานุกกับการแสดงบทบาทสมมติเพราะเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี โดยกล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารและช่วยให้มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีปรากฏดังนี้

หวาง เชน จุน (Wang Cheng-Jun. 2006 : 56-80) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษาปัญหา พบว่ามี 2 สาเหตุหลักคือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยของกิง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 38 และ 36 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

โรบินสัน (Robinson. 1997: 199-197) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่สอนโดยใช้การสอนแบบ Communicative Approach และการสอนแบบ Non Communicative Approach ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ โดยทำการสำรวจโดยการสอบถามจากทางโทรศัพท์ จากครูผู้สอนจำนวน 300 คนที่สอนในระดับมัธยม ผลการสอบถามครูที่ใช้การสอนแบบ Communicative Approach สนใจเรื่องสื่อการเรียนรู้, กิจกรรม และการจัดกลุ่มนักเรียน มากกว่าครูที่สอนแบบ Non Communicative Approach

ทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศชี้ให้เห็นว่า การสอนโดยการใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาต่างประเทศ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้กิจกรรมการสื่อสาร

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวความคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของไบเกต (Bygate. 1995 : 76-84) ลิตเติลวูด (Littlewood. 1981 : 20-64) และฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983 : 92-152) มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ส่วนการประเมินความสามารถทางการพูด ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเกณฑ์การประเมินความสามารถทางการพูดของแฮริส (Harris. 1990 : 84) และออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 – 323) ทั้งนี้โดยมุ่งหวังว่าการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดกลุ่มประชากร และเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. ระยะเวลาในการทดลอง
3. การดำเนินการวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มประชากร และเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากร

เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเลิศหล้า ถนนกาญจนาภิเษก (หลักสูตรภาษาอังกฤษ) จำนวน 40 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 20 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม จากจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 2 ห้องเรียน

ระยะเวลาในการทดลอง

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง รวมทั้งการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 16 คาบ

การดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตรและขอบข่ายของเนื้อหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากสาระการเรียนรู้

มาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2544 (ช่วงชั้นที่ 3) และเลือกเนื้อหาให้ตรงตามที่กำหนดในหลักสูตรของ(หลักสูตรภาษาอังกฤษ) โรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก

2. ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และเลือกกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมกับเนื้อหาการเรียนการสอน

3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้องและปรับแก้ตามคำแนะนำก่อนนำไปใช้จริง

5. ก่อนการทดลองนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไปทดสอบกับนักเรียน ตามเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีผู้ประเมินจำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และอาจารย์ชาวต่างชาติอีก 2 คน

6. นักเรียนประเมินตนเองก่อนการเรียน โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

7. ดำเนินการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และบันทึกพฤติกรรมโดยใช้สังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในทุกคาบของการสอน

8. นักเรียนประเมินผลตนเองหลังการเรียนด้วยแบบประเมินผลตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชุดเดิม

9. ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหลังการสอน โดยใช้แบบทดสอบการวัดผลแบบคู่ขนาน (Parallel test) ตามเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษชุดเดิม โดยผู้ประเมินชุดเดิม จำนวน 3 คน

10. รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

11. สรุปการศึกษาค้นคว้า รายงานอภิปราย และให้ข้อเสนอแนะ

การดำเนินการทดลอง

สัปดาห์	ชั่วโมงที่	การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้	ผู้เกี่ยวข้อง
1	1-2	- ทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน (ก่อนการทดลอง) - นักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดของตนเอง (ก่อนการทดลอง)	-แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด/เกณฑ์การประเมิน ความสามารถด้านการพูด -แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ	ผู้วิจัยและ อาจารย์ ชาวต่างชาติ 2 คน นักเรียน
2	3-4	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การบอกทิศทาง (Giving directions) กิจกรรม Information Gap	แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกต พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	ผู้วิจัย
3	5-6	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การบอกทิศทาง (Giving directions) กิจกรรม Jigsaw	แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกต พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	ผู้วิจัย
4	7-8	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) กิจกรรม Spot the differences	แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกต พฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	ผู้วิจัย

การดำเนินการทดลอง –ต่อ-

สัปดาห์	ชั่วโมงที่	การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้	ผู้เกี่ยวข้อง
5	9-10	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การวางแผนการท่องเที่ยว (Travel Plan) กิจกรรม Information Gap	แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร	ผู้วิจัย
6	11-12	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การสั่งอาหาร (Ordering Food) กิจกรรม Mapped Dialogue	แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร	ผู้วิจัย
7	13-14	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การสั่งอาหาร (Ordering Food) กิจกรรม Role Play	แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกต พฤติกรรมการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร	ผู้วิจัย
8	15-16	ทดสอบความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียน (หลังการทดลอง) - นักเรียนประเมินความสามารถ ด้านการพูดของตนเอง (หลังการทดลอง)	-แบบทดสอบวัด ความสามารถ ด้านการพูด/ เกณฑ์การ ประเมิน ความสามารถ ด้านการพูด -แบบประเมิน ตนเองด้านการ พูดภาษาอังกฤษ	-ผู้วิจัยและ อาจารย์ ชาวต่างชาติ 2 คน นักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
5. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสร้างเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

(ดูภาคผนวก ก)

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนการสอนสาระภาษาต่างประเทศ ช่วงชั้นที่ 3 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

1.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาในสาระของหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

1.3 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา จำนวน 6 แผน ๆ ละ 2 คาบเรียน คาบละ 50 นาที ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับมาจากหลักการและแนวคิดในการจัดการเรียน โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารของ สควินเนอร์ (Scrivener. 1994 : 29-30) โดยมีขั้นตอนการสอนดังนี้

1.4.1 ขั้นนำเข้าสู่ตัวกิจกรรม (Lead-in) โดยการใช้คำถามหรือรูปภาพ เพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้เรียนให้มีความพร้อมก่อนที่จะเสนอบทเรียน อีกทั้งช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน

1.4.2 ขั้นจัดกิจกรรม (Setting up Activity) เป็นขั้นตอนที่จัดให้นักเรียนทำกิจกรรม เช่น การจัดที่นั่งในการพูด และการให้คำสั่งในการทำกิจกรรม การกำหนดเป้าหมายในการทำกิจกรรม เพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยความราบรื่น และเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจขั้นตอนและวิธีการดำเนินกิจกรรมก่อนการปฏิบัติกิจกรรม

1.4.3 **ขั้นดำเนินกิจกรรม (Run the Activity)** หลังจากมีการเตรียมสื่อการสอนและคำสั่งที่ชัดเจนแล้วจากขั้นจัดกิจกรรม ในขั้นดำเนินกิจกรรมจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมโดยไม่มีการแทรกแซงจากครูผู้สอน ผู้สอนจะมีบทบาทเป็นผู้สังเกตการณ์ และคอยช่วยเหลือเมื่อมีความจำเป็นเท่านั้น เพื่อที่นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอย่างอิสระ

1.4.4 **ขั้นจบการทำกิจกรรม (Close the Activity)** ครูผู้สอนจะให้สัญญาณเตือนโดยการบอกเวลาที่เหลือในการทำกิจกรรม ในขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรมยังไม่สมบูรณ์ ถ้าเป็นกิจกรรมกลุ่มให้ผู้เรียนกลับมาหนึ่งที่ตามปกติและครูผู้สอนทำการตัดสินใจหรือสรุปกิจกรรม

1.4.5 **ขั้นหลังการจัดกิจกรรม (Post Activity)** ครูผู้สอนจะทำการตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เช่น มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรม การตรวจคำตอบ พูดคุยเกี่ยวกับปัญหาหรือจุดประสงค์ของการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการพูดสรุปหลังจากการทำกิจกรรม

1.5 **ตรวจความเที่ยงตรงตามเนื้อหาที่กำหนด** โดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

1.6 **นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว** ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงอีกครั้ง โดยมีเกณฑ์ในการตรวจดังนี้

- ความชัดเจนและความถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้
- ความสอดคล้องของกิจกรรมและเนื้อหา
- ความสอดคล้องของการประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน (ดูภาคผนวก ข)

2.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบทางภาษาจากหนังสือแนวการสร้างข้อสอบ” และ “การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน ของ อัจฉรา วงษ์โสธร (2543)

2.2 **สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร** โดยแบ่งแบบทดสอบออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบแบบการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล โดยนักเรียนจับสลากเลือกชุดคำถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบที่กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนจับคู่และสนทนาโต้ตอบ โดยการจับสลากเลือกสถานการณ์

การทดสอบทั้ง 2 ตอนจะทำก่อนและหลังการทดลอง โดยมีผู้ประเมิน 3 คน

แบบทดสอบที่ใช้ในแต่ละตอนจะเป็นข้อสอบแบบคู่ขนาน (Parallel test)

2.3 **นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น**ไปเสน้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจดูความเหมาะสมและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร (ดูภาคผนวก ข)

3.1 สร้างเกณฑ์การประเมินการให้คะแนนการสอบพูดภาษาอังกฤษ โดยปรับจากเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของ J.L.D. Clark คล้าก (Clark. 1972), ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 320 – 323) และ แฮริส (Harris. 1990 : 84) โดยกำหนดองค์ประกอบเกณฑ์การประเมิน 5 ด้าน ดังนี้

- 1) คำศัพท์ (Vocabulary)
- 2) ไวยากรณ์ (Grammar)
- 3) การออกเสียง (Pronunciation)
- 4) ความเข้าใจ (Comprehension)
- 5) ความคล่องแคล่ว (Fluency)

3.2 นำเกณฑ์ทั้ง 5 ด้านมากำหนดระดับการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับจาก 1 (น้อยที่สุด) ถึง 5 (มากที่สุด)

3.3 นำเกณฑ์การประเมินที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจดูความเหมาะสมและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

กำหนดวิธีการให้คะแนน โดยมีผู้ให้คะแนน 3 คน ได้แก่ ผู้วิจัย และครูผู้สอนชาวต่างประเทศ ของโรงเรียนเลิศหล้า ถนนกาญจนาภิเษก โดยมีการตกลงทำความเข้าใจเกี่ยวกับแบบทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนน และวิธีการให้คะแนน เพื่อให้มีความเที่ยงตรง ในระหว่างการทดสอบ มีการใช้เทปบันทึกคำตอบของผู้เรียนแต่ละคนไว้ และนำมาประกอบการพิจารณาให้คะแนน

4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน (ดูภาคผนวก ข)

การจัดทำแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนได้ประเมินความสามารถของตนเองในด้านการพูดก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบประเมินตนเองด้านการพูดจากหนังสือ “แนวการสร้างข้อสอบทางภาษา” ของอัฉร วังษ์โสธร (2538 : 44-45)

1.2 ดัดแปลงแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานวิจัยของ อุมพร ภูพานเพชร (2547 : 45) และจากงานวิจัยของรำไพ โพธิ์จิต (2547 : 46) แล้วสร้างแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินตนเองแบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 เป็นการให้ระดับคะแนน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับตามแบบของ ไลเคิร์ต (Likert's Scale) จำนวน 5 ข้อ โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ (Rating Scale) ดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ตอนที่สองเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้นักเรียนได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

1.3 นำแบบประเมินตนเองที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำสารนิพนธ์ตรวจสอบแล้วนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

5. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ดูภาคผนวก ข)

การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน มีขั้นตอนดังนี้

5.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมจากหนังสือ “การวัดผลด้านจิตพิสัย” ของ ล้วน สายยศ (2543 : 66-166)

5.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของ ไลเคิร์ต (Likert's Scale) มีรายการจำนวนพฤติกรรมจำนวน 5 ข้อ โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ (Rating Scale) ดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	ดีมาก
4	หมายถึง	ดี
3	หมายถึง	พอใช้
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	ควรปรับปรุง

5.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำสารนิพนธ์ตรวจสอบแล้วนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยจากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างจากผู้ประเมิน 3 คนทั้งก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองจากแบบทดสอบวัดความสามารถ โดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Group

2. นำผลการประเมินจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยในแต่ละครั้งที่ปฏิบัติกิจกรรม แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert โดยมีเกณฑ์การแปลค่าความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดีมาก
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดี
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมพอใช้
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อยที่สุด

3. นำผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย โดยแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนฉบับนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีความสามารถมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีความสามารถมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีความสามารถปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีความสามารถน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีความสามารถน้อยที่สุด

4. ข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นในแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนำมาวิเคราะห์โดยสรุปเป็นความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 53) ในการหาค่าเฉลี่ยจากแบบประเมินตนเองของนักเรียนและแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย
2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน โดยการหาค่า t-test แบบ Dependent Group (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 248) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลผลสำเร็จรูป SPSS ในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเลิศหล้าถนนกาญจนาภิเษก โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ใช้เวลาในการดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 16 คาบเรียน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{x}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติในการแจกแจง
D	หมายถึง	คะแนนผลต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์จากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากแบบทดสอบ 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และตอนที่ 2 การกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนจับคู่และสนทนาโต้ตอบ โดยมีผู้ประเมิน 3 คน ซึ่งตอนที่ 1 มีคะแนนเต็ม 25 คะแนน และตอนที่ 2 มีคะแนนเต็ม 25 คะแนน จากนั้นนำคะแนนที่ได้จากการ

ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples

2. การสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง

นำข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลอง มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) แล้วแปลค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดีมาก
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดี
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมพอใช้
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อยที่สุด

3. การประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ ดังนี้

3.1 รวบรวมข้อมูลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 การให้ระดับคะแนนความสามารถด้านการพูด จำนวน 7 ข้อ และตอนที่ 2 การเรียงลำดับปัญหาการพูดภาษาอังกฤษจากมากไปหาน้อย และการตอบคำถามแบบปลายเปิด

3.2 นำผลตอนที่ 1 จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง มาหาค่าเฉลี่ย (Mean) แล้วแปลค่าเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีความสามารถมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีความสามารถมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีความสามารถปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีความสามารถน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีความสามารถน้อยที่สุด

3.3 นำผลตอนที่ 2 จากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์คำตอบแยกประเด็นและหาคำร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังนี้

จากการนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จากผู้ประเมิน 3 คน มาหาค่าเฉลี่ย (ดูภาคผนวก ง) และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านความสามารถของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังตาราง 1 ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ผลการทดลอง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	26.2	7.0	42.0	4.1	11.26**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เมื่อเปิดตารางค่า t ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และหาค่าความเป็นอิสระ (Degree of freedom) = $n - 1$ ในที่นี้ $n - 1 = 19$ ค่า t มีค่า 2.86 จากตาราง 1 ค่า t กำหนด = 11.26 ซึ่งมีค่าสูงกว่าค่า t ที่ดูจากตาราง แสดงว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอยู่ที่ 26.2 และหลังการทดลองอยู่ที่ 42.0 เพิ่มขึ้น 15.8 แสดงว่า การใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

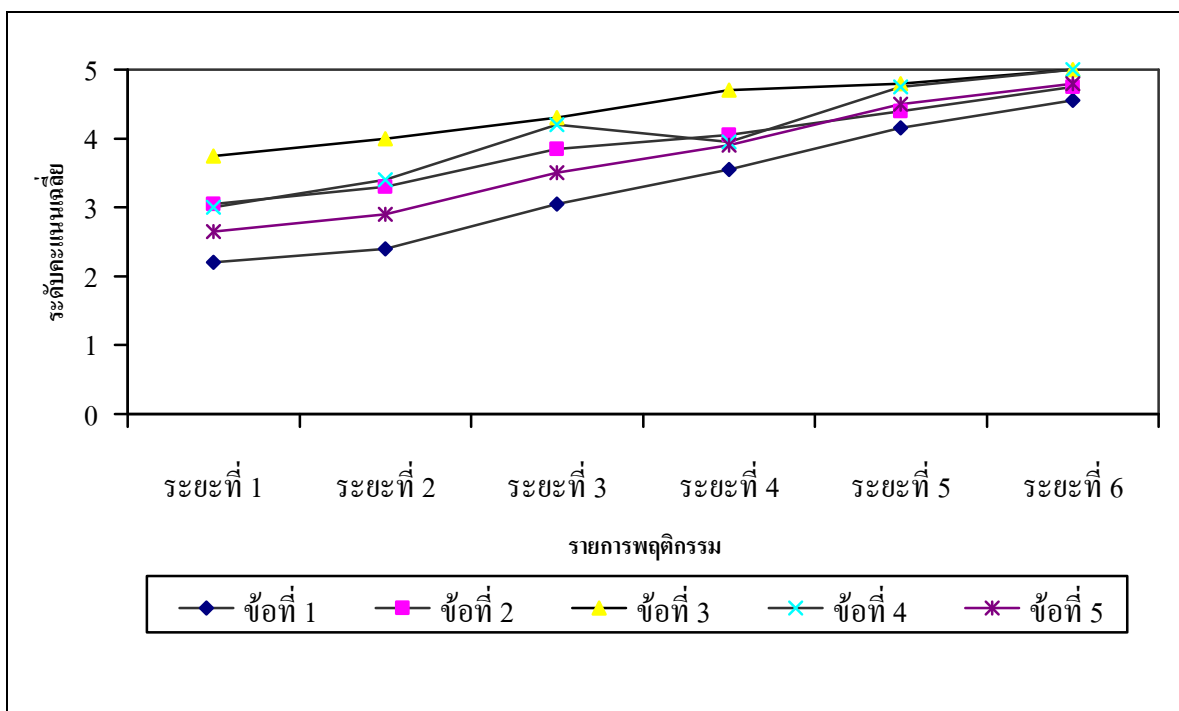
ข้อมูลที่น่าเสนอในส่วนนี้ได้จากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการเรียนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผู้วิจัยได้สังเกตระหว่างการทดลอง รวม 6 ครั้ง โดยผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างเรียนของนักเรียนในทุกแผนการสอน และนำเสนอค่าเฉลี่ยของผลการสังเกตพฤติกรรม เป็น 5 ระดับ ได้ปรากฏดัง ตาราง 2

ตาราง 2 ผลการสังเกตพฤติกรรมผลการพูดของนักเรียนระหว่างการเรียน โดยใช้กิจกรรมการพูด
เพื่อการสื่อสาร

รายละเอียดพฤติกรรม	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 1	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 2	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 3	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 4	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 5	ค่าเฉลี่ย ครั้งที่ 6
1. นักเรียนสนทนาได้อย่าง คล่องแคล่วและมีความชำนาญ	2.20	2.40	3.05	3.55	4.15	4.55
2. นักเรียนมีความตั้งใจ กระตือรือร้น ในการทำกิจกรรม ไม่รู้สึกเบื่อหรือ ง่วง	3.05	3.30	3.85	4.05	4.40	4.75
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำ กิจกรรม และทำให้กิจกรรมดำเนินไป อย่างราบรื่น	3.75	4.00	4.30	4.70	4.80	5.00
4. นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้ ภายในเวลาที่กำหนด	3.00	3.40	4.20	3.95	4.75	5.00
5. นักเรียนมีความเชื่อมั่นขณะ ปฏิบัติกิจกรรม	2.65	2.90	3.50	3.90	4.50	4.80
ค่าเฉลี่ยรวม	2.93	3.20	3.78	4.02	4.52	4.82
ผล	พอใช้	พอใช้	ดี	ดี	ดีมาก	ดีมาก

จากตาราง 2 สรุปได้ว่า นักเรียนมีพัฒนาการในพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยลำดับ ดังนี้ ในครั้งที่ 1 และ 2 อยู่ในระดับ พอใช้ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.93 และ 3.20 ในครั้งที่ 3 และ 4 อยู่ในระดับ ดี โดยมีค่าเฉลี่ย 3.78 และ 4.02 ในครั้งที่ 5 และ 6 อยู่ในระดับ ดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.52 และ 4.82

ผลการสังเกตพฤติกรรมผลการพูดของนักเรียน ทั้ง 6 ระยะเวลา สามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 5 รายการ ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กราฟเส้นเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน จำนวน 6 ระยะ

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อมูลที่น่าสนใจในส่วนนี้เป็นการศึกษาผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนได้ทำการประเมินตนเองก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษแบ่งการประเมินออกเป็น 2 ตอน โดยมีผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านการพูด มีหัวข้อในการประเมิน 7 รายการ นักเรียนจะให้คะแนนความสามารถด้านการพูดของตนเองตามระดับที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ มากที่สุด - 5, มาก - 4, ปานกลาง - 3, น้อย - 2, น้อยที่สุด - 1 โดยปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลตาม ตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 ผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

รายการประเมิน	ระดับความสามารถ					
	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	\bar{X}	S.D.	ผล	\bar{X}	S.D.	ผล
1. นักเรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	2.65	0.59	ปานกลาง	3.45	0.68	ปานกลาง
2. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักภาษาและไวยากรณ์	2.7	0.73	ปานกลาง	3.6	0.75	มาก
3. นักเรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง	2.9	0.91	ปานกลาง	3.6	0.82	มาก
4. นักเรียนสามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ, ถูกต้องและครบถ้วน	3.1	1.02	ปานกลาง	3.95	0.88	มาก
5. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วไม่ติดขัด	2.45	0.89	น้อย	3.75	0.97	มาก
6. นักเรียนสามารถโต้ตอบการสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและต่อเนื่องอย่างเป็นธรรมชาติ	2.65	0.99	ปานกลาง	3.75	0.85	มาก
7. นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษด้วยความมั่นใจขณะสนทนากับเพื่อน หรือครู	2.7	1.08	ปานกลาง	3.90	1.15	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	2.73	0.89	ปานกลาง	3.78	0.95	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า การประเมินความสามารถด้านการพูดที่นักเรียนประเมินตนเอง ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพิ่มขึ้นโดยลำดับ คือ การประเมินตนเอง ก่อนการทดลอง ความสามารถในการพูดของนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 2.73 และหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ความสามารถในการพูดของนักเรียน อยู่ในระดับมาก มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 3.78 โดยสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ติดขัด เพิ่มจากน้อยเป็นมาก พูดถูกต้อง สามารถสื่อความหมาย โต้ตอบการสนทนาได้อย่างเป็นธรรมชาติและพูดด้วยความมั่นใจ เพิ่มจากปานกลางเป็นมาก แต่ระบุว่าความสามารถในด้านการเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องยังอยู่ในระดับปานกลางทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 2 มีคำถามจำนวน 2 ข้อ โดยผู้วิจัยได้นำคำตอบมาแยกประเด็นวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

คำถามข้อที่ 1 เป็นคำถามปลายเปิด โดยให้นักเรียนเรียงลำดับปัญหาที่นักเรียนคิดว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนสามารถเรียงลำดับจากตัวเลือกในแบบประเมินได้มากกว่า 1 คำตอบ ผลปรากฏในตารางที่ 4 และ 5

ตาราง 4 ลำดับปัญหาที่นักเรียนคิดว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ก่อนและหลังการทดลอง

ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
รายการ	จำนวน	ร้อยละ	รายการ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	5	25	กลัวพูดแล้วคนฟังไม่รู้เรื่อง	4	20
อาย,เขิน	4	20	ไม่กล้าออกเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ	3	15
ไม่รู้จะพูดอะไร	3	15	ไม่รู้จะพูดอะไร	3	15
กลัวพูดแล้วคนฟังไม่รู้เรื่อง	2	10	ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	3	15
ไม่มั่นใจกลัวครูดุ	1	5	ไม่กล้ากลัวพูดผิด	3	15
ไม่กล้า,กลัวพูดผิด	1	5	อาย,เขิน	2	10
กลัวพูดติดขัดตะกุกตะกัก	1	5	ไม่มั่นใจกลัวครูดุ	1	5
ใช้เวลานานในการคิดเป็นภาษาไทยก่อนแล้วจึงเรียบเรียงเป็นภาษาอังกฤษ	1	5	กลัวพูดติดขัดตะกุกตะกัก	1	5
ชอบช้าในขณะที่พูด	1	5			

จากตารางที่ 4 พบว่า ก่อนการทดลองจากนักเรียนจำนวน 20 คน มีนักเรียนไม่ตอบแบบสอบถาม จำนวน 1 คน ปัญหาสำคัญที่นักเรียนคิดว่าเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ก่อนการทดลอง คือ ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ มากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 25 อันดับที่ 2 อาย,เขิน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 อันดับที่ 3 ไม่รู้จะพูดอะไร จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 หลังการทดลองจากนักเรียนจำนวน 20 คน พบว่า กลัวพูดแล้วคนฟังไม่รู้เรื่อง มีนักเรียนเลือกตอบมากที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 20 อันดับที่ 2 ไม่กล้าออกเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ, ไม่รู้จะพูดอะไร, ไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และไม่กล้ากลัวพูดผิด มีจำนวนข้อละ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 อันดับที่ 3 อาย,เขิน จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10

คำถามข้อที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิดจำนวน 1 ข้อ โดยผู้วิจัยนำคำตอบทั้งก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ ได้ผลดังนี้

คำถาม: นักเรียนชอบการเรียนรู้และกิจกรรมในชั้นเรียน มากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด ก่อนการทดลอง

จากนักเรียน จำนวน 20 คน มีนักเรียนตอบว่าชอบกิจกรรมในชั้นเรียน ถึงระดับมาก ปานกลาง และน้อย โดยมีผู้ที่ตอบว่าชอบในระดับมาก จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20 โดยระบุเหตุผลว่า สามารถช่วยในเรื่องการเรียนรู้ทำให้เรียนได้อย่างเข้าใจ, ได้รู้คำศัพท์ใหม่ ๆ และกิจกรรมที่จัดสนุกทำให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้นตามลำดับ ระดับปานกลาง จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 50 โดยระบุเหตุผลว่า เบื่อ ฟังไม่เข้าใจต้องใช้เวลาในการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย กิจกรรมการเรียนการสอนยากเกินไปทำไม่ได้ และเรียนเพราะรู้ว่าจะต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวันตามลำดับ และระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20 โดยระบุเหตุผลว่า ไม่ชอบ พูดภาษาอังกฤษไม่เป็น ไม่เก่งภาษาอังกฤษ และกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนยากเกินไปตามลำดับ

หลังการทดลอง

จากนักเรียนจำนวน 20 คน มีนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 19 คน และไม่แสดงความคิดเห็น 1 คน มีนักเรียนตอบว่าชอบกิจกรรมในชั้นเรียนในระดับมากและปานกลาง โดยผู้ที่ตอบว่าชอบในระดับมาก มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 80 โดยระบุเหตุผลว่า ได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มมากยิ่งขึ้น สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากขึ้น มีโอกาสได้คุยภาษาอังกฤษกับเพื่อน กิจกรรมสนุกทำให้ได้ฝึกการพูดภาษาอังกฤษทำให้กล้าแสดงออก เกิดมั่นใจในการพูดและช่วยให้สนทนาได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น การทำกิจกรรมในชั้นเรียนทำให้ได้ประสบการณ์เพิ่มมากยิ่งขึ้นและทำให้รู้ถึงระดับความสามารถด้านการพูดของตนเองตามลำดับระดับปานกลาง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15 โดยระบุเหตุผลว่า สนุกระหว่างทำกิจกรรมแต่ไม่ค่อยรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามลำดับ มีนักเรียนที่ไม่แสดงความคิดเห็น 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5

สรุปได้ว่า ก่อนการเรียนมีนักเรียนที่ชอบกิจกรรมในชั้นเรียนมาก เป็นจำนวน 5 คน คิดเป็น 20 เปอร์เซ็นต์ หลังการทดลองและเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 16 คน คิดเป็น 80 เปอร์เซ็นต์ และจำนวนนักเรียนที่ชอบในระดับปานกลางลดลงจาก 10 คน เป็น 3 คน และจำนวนนักเรียนที่ชอบในระดับน้อยลดลงจาก 3 คน เป็นไม่มีเลย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนเลิศล้ำถนนกาญจนาภิเษก

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ ของโรงเรียนเลิศล้ำถนนกาญจนาภิเษก

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเลิศล้ำถนนกาญจนาภิเษก หลักสูตรภาษาอังกฤษ เขตบางบอน จังหวัด กรุงเทพมหานคร ประจําภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 40 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนเลิศล้ำ ถนนกาญจนาภิเษก หลักสูตรภาษาอังกฤษ เขตบางบอน จังหวัด กรุงเทพมหานคร 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม จากวิธีการจับฉลาก

ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 16 คาบเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
5. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. ทดสอบความสามารถทางการพูดของนักเรียนก่อนการทดลอง ใช้เวลา 2 คาบเรียน โดยมีผู้ประเมิน 3 คน ได้แก่ผู้วิจัย และครูชาวต่างชาติ จำนวน 2 คน เป็นผู้ตรวจให้คะแนนการพูด โดยใช้เกณฑ์ประเมินการพูดที่ดัดแปลงมาจากแนวคิดของ J.L.D. Clark คล้าก (Clark. 1972), ออลล์เลอร์ (Oller. 1979 : 320 – 323) และ แฮริส (Harris. 1990 : 84)

2. นำแผนการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นเวลา 6 สัปดาห์ รวม 12 คาบเรียน

3. ระหว่างการทดลอง ครูผู้สอนประเมินพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 ครั้ง โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

4. ทดสอบนักเรียนหลังการทดลอง ใช้เวลา 2 คาบเรียน โดยใช้ข้อสอบและผู้ประเมินชุดเดิม

5. หลังการทดลองนักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง หลังจากใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยใช้แบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน

6. นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์

7. สรุปและอภิปรายผล

การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

1. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง จากผู้ประเมิน 3 คน มาหาค่าเฉลี่ย และนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อน และหลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples

2. นำผลการประเมินจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยในแต่ละครั้งที่ปฏิบัติกิจกรรม แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert โดยมีเกณฑ์การแปลค่าความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดีมาก
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมดี
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมพอใช้
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อยที่สุด

3. นำผลการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน มาคำนวณหา ค่าเฉลี่ย โดยแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนฉบับนี้เป็นแบบมาตรา ส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการแปล ความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีความสามารถมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีความสามารถมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีความสามารถปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีความสามารถน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีความสามารถน้อยที่สุด

4. นำข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นในแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนำมาวิเคราะห์ โดยสรุปเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถ ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลักสูตรภาษาอังกฤษ โรงเรียนเลิศ หล้าถนพณิชยการ พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้ กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษและแบบ ประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

การอภิปรายผล

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถหลัง การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวมี ประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1 กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสนักเรียนได้ใช้ภาษา ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริงในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือก รูปแบบภาษาที่สมจริงในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ รวม 6 แผน คือ การพูดบอก ทิศทาง (Giving Directions) การพูดบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) และการวางแผนการท่องเที่ยว (Traveling Plan) โดยมีการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่หลากหลาย ได้แก่ กิจกรรม Jigsaw, Spot the Differences, Information Gap, Mapped Dialogue และ

Role Play ซึ่งคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมีประสบการณ์ แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับเพื่อนในชั้นเรียน และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน พบว่า นักเรียนสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญ, มีความตั้งใจ และกระตือรือร้นระหว่างการทำกิจกรรม, รวมทั้งข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมสอดคล้องกับข้อมูลในแบบประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ระบุว่า ก่อนใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร นักเรียนสามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ, ถูกต้องและครบถ้วน อยู่ในระดับ ปานกลาง หลังการทดลองเพิ่มขึ้น อยู่ในระดับมาก แบบสังเกตพฤติกรรม การพูดของนักเรียนระหว่างการทดลองทั้ง 6 ครั้ง พบว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านพฤติกรรมกรการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยลำดับ โดยที่นักเรียนสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญ จากระยะที่ 1 อยู่ในระดับพอใช้ เพิ่มขึ้นโดยลำดับ จนกระทั่งระยะที่ 6 อยู่ในระดับดีมาก

จากรูปแบบการจัดกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารและมีความหลากหลายทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้นตามลำดับ ส่งผลให้เกิดมีพัฒนาการด้านความสามารถในการพูด ดังเห็นได้จากความแตกต่างของผลคะแนนในการทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลองที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 สอดคล้องกับ ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983 : 44-45) ที่กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ทำให้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาได้หลายรูปแบบ มีอิสระในการเลือกใช้ภาษา นอกจากนี้ กุสุมา ล่าหน่าย (2532 : 22) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมที่ดีต้องน่าสนใจและเหมาะสมกับวัยของนักเรียน ไม่ง่ายจนเกินไปเพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายหรือรู้สึกว่าการกิจกรรมไม่ท้าทาย กิจกรรมที่ยากเกินไปจะทำให้นักเรียนไม่ยอมทำเพราะทำแล้วไม่ประสบผลสำเร็จ เกิดความท้อแท้ กิจกรรมที่ใช้จึงควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด มีความสนุก มีขั้นตอน ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจง่าย ส่งผลให้นักเรียนกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก

2 กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่จัดเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปด้วยดี นักเรียนมีจิตใจอารมณ์ที่พร้อมในการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนสามารถเพิ่มพูนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน จากข้อมูลในแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการเรียน นักเรียนมีความตั้งใจ กระตือรือร้นในการทำกิจกรรม ไม่รู้สึกเบื่อหรือว่าง, ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทำให้กิจกรรมดำเนินไปอย่างราบรื่น อีกทั้งนักเรียนมีความเชื่อมั่นขณะปฏิบัติกิจกรรม เพิ่มขึ้น จากระยะที่ 1 อยู่ในระดับพอใช้ และเพิ่มขึ้นโดยลำดับจนกระทั่งระยะที่ 6 อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการ

วิเคราะห์จากแบบการประเมินตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ในตอนที่ 2 คำถามปลายเปิดโดยให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน พบว่าหลังจากทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารนักเรียนร้อยละ 80 ระบุว่าชอบกิจกรรมในชั้นเรียน ระดับมาก โดยให้เหตุผลว่า คุณครูมีกิจกรรมสนุกทำให้มีความมั่นใจในการพูด กล้าแสดงออก ได้ฝึกการพูดภาษาอังกฤษและพูดสื่อสารกับเพื่อนเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้สนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว และได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มเติมมากยิ่งขึ้น ซึ่งการที่นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีความสุขนี้ ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ดังเห็นได้จากแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 สอดคล้องกับพอลลาร์ด (Pollard. 1996:98) กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี สภาพอารมณ์ที่ดี และการยอมรับตนเองส่งผลในทางบวกกับความสามารถในการเรียนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับ โนลาสโกและอาเธอร์ (Nolasco and Arthur. 1987 : 15-21) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกด้านทัศนคติ ความรู้สึกและอารมณ์ด้วยตนเองมิใช่ถูกบังคับให้ทำ นอกจากนี้ผลจากงานวิจัยของ อุมพร ภูพานเพชร (2547 : 54) ได้สนับสนุนว่า บรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นักศึกษาไม่รู้สึกกดดัน หรือเครียด ไม่กลัวครู การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนเป็นไปด้วยดี การที่นักศึกษา ร่วมกันทำกิจกรรมทำให้รู้สึกว่าคุณเองไม่รู้สึกว่าคุณสอน จึงทำให้เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเอง สนุกสนานและไม่เครียด

3. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารทุกกิจกรรม มีการกำหนดเป้าหมายในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน รวมทั้งมีการทบทวนโครงสร้างของหน้าที่ทางภาษาก่อนทำกิจกรรม โดยก่อนการทำกิจกรรมผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรม กำหนดเป้าหมายในการพูด รวมทั้งซักถามในแต่ละครั้งเพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนเข้าใจขั้นตอนและเป้าหมายของการทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างถูกต้องและบรรลุเป้าหมายของแต่ละกิจกรรม ดังปรากฏในข้อมูลจากแบบประเมินตนเองก่อนเรียนและหลังเรียนที่ระบุว่า นักเรียนสามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังอย่างเข้าใจ, ถูกต้องและครบถ้วนมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น จาก 2.45 ก่อนการทดลอง เป็น 3.75 หลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ มอร์โรว์ (Morrow. 1981 : 59-66) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องรู้ว่ากำลังทำอะไร ผู้เรียนจะต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไร เมื่อผู้เรียนรู้จุดประสงค์ของการเรียนจะตั้งใจทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายได้

4 การจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอนการฝึกที่เป็นระบบ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนเริ่มฝึกจากกลุ่มใหญ่ก่อน แล้วจึงจัดกิจกรรมฝึกภาษาเป็นคู่ การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้จะเสริมความมั่นใจให้กับนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังผลการวิเคราะห์จากแบบประเมิน

ตนเองด้านการพูดภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนประเมินความสามารถด้านการพูดของตนเอง ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพิ่มขึ้น จากระดับปานกลาง มาอยู่ในระดับมาก โดยนักเรียนระบุว่าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ไม่ติดขัดเพิ่มจากระดับน้อยเป็นระดับมาก พูดถูกต้อง สามารถสื่อความหมาย โต้ตอบการสนทนาได้อย่างเป็นธรรมชาติ และพูดด้วยความมั่นใจ เพิ่มจากระดับปานกลางเป็นระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ ข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนระหว่างการทดลองทั้ง 6 ครั้ง ซึ่งพบว่า นักเรียนสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญ เพิ่มขึ้นจากระดับที่ 1 ในระดับพอใช้ ตามลำดับจนกระทั่งระยะที่ 6 ในระดับดีมาก ซึ่งตรงกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 92-95) ที่เสนอ แนวความคิดในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยให้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น เพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้มีความก้าวหน้าในการพูด เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

จากประเด็นต่าง ๆ ที่ได้อภิปรายข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นผลจากลักษณะของ กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารที่เน้นการใช้ภาษาที่สมจริงในการสื่อความหมาย ประกอบกับความหลากหลายของกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนไม่เบื่อ และเกิดความสนุกสนานในการทำกิจกรรม รวมทั้งการกำหนดเป้าหมายในการทำกิจกรรมและการฝึกที่เป็นขั้นตอนทำให้นักเรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการพูด ในที่สุด

ปัญหาที่พบในการวิจัย

1. ในครั้งแรกผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมักจะจับคู่กับนักเรียนที่เรียนดีเหมือนกัน และนักเรียนที่ขี้อายไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษจะได้คู่สนทนาเป็นคู่สุดท้าย ซึ่งมักจะได้คู่สนทนาที่ไม่กล้าพูดเหมือนกัน ทำให้การปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนในคู่ที่มีความมั่นใจในการพูดมักจะเสร็จก่อนนักเรียนที่ขี้อายหรือไม่กล้าพูด ดังนั้นในครั้งต่อมาผู้วิจัยจึงทำการสลับคู่ของนักเรียนบางคู่ พบว่านักเรียนที่มีความมั่นใจในการพูดสามารถให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่ขาดความมั่นใจได้เป็นอย่างดี

2. เนื่องจากในภาคเรียนที่ 2 มีเทศกาลและวันหยุด รวมถึงกิจกรรมของโรงเรียนมาก ทำให้มีนักเรียนขาดเรียน ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาทำให้นักเรียนขาดคู่ในการสนทนาภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนที่ขาดเรียนในช่วงที่ทำการปฏิบัติกิจกรรม ขาดโอกาสในการเรียนรู้ และฝึกฝนทักษะการพูด ดังนั้นจึงควรดูปฏิทินกิจกรรมของโรงเรียนไว้ล่วงหน้า หากมีคาบสอนที่ตรงกับกิจกรรม ได้จัดการแลกเปลี่ยนเรียนกับครูผู้สอนในวิชาอื่นล่วงหน้า หรือหาช่วงเวลาอื่นในการสอนเสริมให้กับนักเรียนและฝึกฝนนักเรียนนอกเวลาเรียน ในกรณีที่พบว่านักเรียนขาดเรียนทำให้นักเรียนขาดคู่ในการสนทนา ก็ควรจัดนักเรียนให้สนทนาร่วมกันเป็น 3 คนและสลับให้นักเรียนที่ทำกิจกรรมเสร็จก่อนมาพูดซ้ำกับเพื่อน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

1.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1.1 การใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ หากนำกิจกรรมไปใช้กับนักเรียนในระดับอื่น ควรปรับหน้าที่ทางภาษา(Function) ให้เหมาะสมกับระดับของนักเรียน

1.1.2 การทดสอบการพูดโดยมีผู้ประเมินหลายคน ควรมีการถามคำถามทั่วไป หรือพูดคุยกับนักเรียนเพื่อสร้างบรรยากาศที่ไม่เครียด หรือกดดันนักเรียน เพราะจะทำให้นักเรียนพูดไม่เป็นธรรมชาติ อาจใช้วิธีบันทึกเสียงก่อน และนำไปให้คะแนนหลังจากนั้น

1.1.3 ในการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะร่วมกิจกรรม ควรมีผู้ร่วมสังเกตการเรียนการสอน เพื่อความแม่นยำและเที่ยงตรงของข้อมูล

1.1.4 ครูควรอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมอย่างละเอียด และสอบถามความเข้าใจของนักเรียนก่อนดำเนินกิจกรรม เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่น

1.1.5 ครูผู้สอนควรเลือกหัวข้อการสอนที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน ซึ่งสามารถได้มาจากการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุย

1.1.6 ครูผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลาย ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารให้เหมาะสมกับกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนจะทำความเข้าใจได้โดยง่ายและรวดเร็ว

1.1.7 สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน ควรมีการจัดเตรียม เพื่อความสะดวก และควรฝึกการใช้ให้คล่อง รูปภาพควรมีขนาดให้เหมาะสมนักเรียนสามารถมองเห็นได้ชัดเจน และสามารถสื่อความหมายได้ดี

1.1.8 เนื่องจากกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นขั้นการใช้ภาษา (Production) ดังนั้น ครูผู้สอนต้องมั่นใจว่า นักเรียนได้ทำการฝึก (Practice) การใช้โครงสร้าง ภาษาที่จำเป็นได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

1.1.9 สำหรับนักเรียนที่พูดไม่คล่อง ครูอาจต้องใช้การสอนเสริมและฝึก เพิ่มเติมนอกเวลาเรียนก่อนการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.1.10 ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่พูดเก่งและคล่อง มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่พูดไม่เก่ง แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนที่พูดไม่เก่งบางคนมี ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดหลังการทดลอง เนื่องจากได้จับคู่กับนักเรียนที่พูดเก่งและพูด คล่องเนื่องจากได้รับการกระตุ้นและช่วยเหลือจากเพื่อน จึงทำให้การสนทนาดำเนินได้อย่าง ราบรื่น สำหรับนักเรียนที่พูดไม่เก่งเมื่อจับคู่กันเอง จะมีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นน้อย ดังนั้น ครูจึง ต้องสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักเรียนและช่วยจับคู่สนทนาให้กับนักเรียนตามความ เหมาะสม

1.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.2.1 ควรศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาทักษะ พูดกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา (ตอนปลาย) ระดับ อาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

1.2.2 ควรมีการศึกษการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบการ สอนโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร กับการสอนแบบอื่น เพื่อเป็นการเปรียบเทียบรูปแบบ การสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดีที่สุด

1.2.3 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. พ.ศ. 2544, คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กุสุมา ล่าหน่าย. (2532, สิงหาคม – 2533 มีนาคม). “การจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร; วารสารศึกษาศาสตร์. 6(15-16) : 22
- คุณทลีย์ ไวกยะวณิช. (2545). หลักการพูด กรุงเทพฯ : โอ.เอส พรินติ้ง เฮ้า.
- ธนมณญ์ บุรุษภักดี. (2547). การพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ:วิจัยในชั้นเรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาภาษาอังกฤษ) ขอนแก่น :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชัยยา เปรมภักดี. (2543). การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ชุลีพร เพียรช่าง. (2544). การศึกษาผลการฝึกอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สูดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์
- รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540). การพูดเพื่อประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รำไพ โพธิ์จิต. (2546). การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดตีสถิงสาราม. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2536). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. _____, (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

- สุกัญญา ศิลประสาท. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สุมิตรา อังวัฒนกุล.(2537). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : _____.(2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- อุมาพร ภูพานเพชร. (2547). *ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- อัจฉรา วงษ์โสธร. (2538) *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
_____.(2543). *การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน*. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อวยชัย ผกามาต. (2542). *วาทกรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. ภูเก็ต : สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- Bartz, W.H. (1979). *Testing Oral Communication, in the Foreign Language Classroom: Language in Education: Theory and Practice*. Virginia : The Centre for Applied Linguistic.
- Brown, D.H. (1980). *Principles of Language Learning and Teaching*. New Jersey : Prentice Hall Inc.
- Bygate, Martin. (1995). *Speaking*. 4th ed. Oxford University Press.
- Byrne. (1986). *Teaching Oral English*. London : Longman.
- Canale M.;& Swain M. (1980). *Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing*. Retrieved December 1st, 2007, from <http://www.http://47101010443.multiply.com/journal/item/15>
- Carroll, Brenda Joseph. (1982). *Testing Communication Performance*. London. Pergamon Press.
- Clark, J.L.D. (1972). *Foreign Language Testing : Theory and Practice*. Philadelphia : Centre of Curriculum Development.
- Ellis, Mark.; & Johnson, Christine. (1994). *Teaching Business English*. Oxford: Oxford University Press.

- Finocchiaro, M. (1983). *The Functional-Notional Approach : From Theory to Practice*.
New York : Oxford University Press.
- Harmer, Jermy. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. New York :
Longman.
- Harris, D.P. (1969) *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw
Hill.
- _____,(1990): *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw
Hill.
- Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford :
Pergamon Press.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching*. Cambridge: Cambridge
University Press.
- Littlewood. (1998). *Communicative Language Teaching*. 18th ed. Cambridge : Cambridge
University Press.
- Morrow, K. (1981). "Principle of Communicative and Methodology," in *Communication in
the Classroom. Applications and Methods for Communicative Approach*. London :
Longman.
- Nolasco, R ;& Arthur, L. (1987). *Conversation*. Hong Kong : Oxford University.
- Oller, John W. (1979). *Language Tests at School : A Pragmatic Approach*. London:
Longman
- Scrivener, Jim. (1994) *Learning Teaching : A Devision of Herineman Publishers*.
England. Oxford.
- Scott, R. (1981). "*Speaking*" in *Communication in the Classroom*. Longman Group UK
Ltd.
- Thomas E. Robinson. (1997). *Communication apprehension and the basic public
speaking course: a national survey of in-class treatment techniques*. Retrieved
December 15th , 2007. from <http://www.asian-efl-journal.com>
- Tsitsopoulou, Elly. (1992, April). *Conversation Classes*. in *English Teaching Forum*. New
York: Oxford University Press.
- Ur, P. (1998). *A Course in Language Teaching*. Cambridge University Press.
- Valette, Rebecca. M. (1967). *Modern Language Testing*. 2nd ed. New York: Harcourt
Barce Jovanovich.
- Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*.
Retrieved December 5th , 2007. from <http://www.asian-efl-journal.com>

Widdowson, H.G. (1981). *Teaching Language as Communication*. Oxford : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ตาราง 5 แสดงผลการทดสอบคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ก่อนและหลังการ

ทดลอง

นัก เรียน คน ที่	คะแนนก่อนการทดลอง (50 คะแนน)						ค่าเฉลี่ย	คะแนนหลังการทดลอง (50 คะแนน)						ค่าเฉลี่ย	D	D ²
	ตอนที่ 1 (25 คะแนน)			ตอนที่ 2 (25 คะแนน)				ตอนที่ 1 (25 คะแนน)			ตอนที่ 2 (25 คะแนน)					
	ผู้ประเมินคนที่			ผู้ประเมินคนที่				ผู้ประเมินคนที่			ผู้ประเมินคนที่					
	1	2	3	1	2	3		1	2	3	1	2	3			
1	9	11	10	13	15	13	23.7	19	17	18	22	19	20	38.3	เพิ่ม 14.7	215.11
2	9	10	11	11	16	12	23.0	19	16	18	20	19	20	37.3	เพิ่ม 14.3	205.44
3	7	6	5	6	8	5	12.3	24	22	24	17	16	17	40.0	เพิ่ม 27.7	765.44
4	14	14	13	10	10	9	23.3	20	18	20	21	16	20	38.3	เพิ่ม 15.0	225.00
5	10	14	11	5	5	5	16.7	23	21	21	25	21	24	45.0	เพิ่ม 28.3	802.78
6	18	15	15	6	6	5	21.7	24	22	21	25	22	25	46.3	เพิ่ม 24.7	608.44
7	12	11	10	6	6	5	16.7	23	20	22	25	20	23	44.3	เพิ่ม 27.7	765.44
8	15	13	13	17	22	20	33.3	22	20	22	20	19	21	41.3	เพิ่ม 8.0	64.00
9	18	18	18	11	11	11	29.0	23	21	22	25	21	25	45.7	เพิ่ม 16.7	277.78
10	15	17	15	17	22	17	34.3	22	19	20	24	23	25	44.3	เพิ่ม 10.0	100.00
11	20	18	18	14	18	18	35.3	23	24	24	25	21	24	47.0	เพิ่ม 11.7	136.11
12	16	15	16	9	11	10	25.7	19	18	19	25	21	24	42.0	เพิ่ม 16.3	266.78
13	18	18	18	9	11	11	28.3	20	19	20	23	19	21	40.7	เพิ่ม 12.3	152.11
14	17	19	15	13	18	15	32.3	21	18	20	25	23	25	44.0	เพิ่ม 11.7	136.11
15	19	19	19	12	11	12	30.7	23	21	21	23	19	20	42.3	เพิ่ม 11.7	136.11
16	13	15	13	11	10	10	24.0	21	18	19	20	18	19	38.3	เพิ่ม 14.3	205.44
17	11	11	11	5	5	5	16.0	15	14	15	15	16	16	30.3	เพิ่ม 14.3	205.44
18	16	19	15	11	12	11	28.0	24	21	22	24	23	22	45.3	เพิ่ม 17.3	300.44
19	21	20	21	13	16	15	35.3	22	19	20	25	22	23	43.7	เพิ่ม 8.3	69.44
20	20	16	18	15	15	16	33.3	23	21	23	25	21	24	45.7	เพิ่ม 12.3	152.11
															317.3	5789.6
\bar{X}							26.2							42.0	15.8	
S.D.							7.0							4.1		

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสาวกมลวรรณ โดมศรีฟ้า
วันเดือนปีเกิด	12 พฤศจิกายน 2519
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	257/55 ถ.เดิมาบาง ต.มหาชัย อ.เมือง จ.สมุทรสาคร
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	หัวหน้ากลุ่มสาระ ภาษาต่างประเทศ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเลิศล้ำถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ.2551	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ